

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

י"ב באייר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 148

פרשת אחרי-מות קדושים

מן ועל חכם בנדרו שמואלי שליט"א

"פר ורחאז"

נְמִשְׁחָתָה אֲשֶׁרֶקָה, שְׁמֵן שִׁשּׁוֹן מִחֶבְרָה"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
ירושלים	18:49	19:29	20:01
חיפה	19:11	19:31	20:02
באר שבע	19:08	19:28	20:01
תל אביב	19:08	19:28	19:59
			20:54
			20:55
			20:52
			20:52

במנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הולולא דצדיקא

יום ראשון - י"ג אייר

יג. רבי שמשון לנגבורט מולוז'ין | רבי יעקב מאיר שכטר, מח"ס זמרת ישע, תש"מ | רבי ישעיה הלוי, באר היטב הראשון | רבי יעקב ב"ר יוסף דוד אבולעפיה חבר ביה"ד בטבריה

יום שני - י"ד אייר

יד. רבי אליהו חיים מייזל צוק'ל, רבה של העיר לוד, תרע"ב. | התנא רבי מאיר בעל הנס, ג' תתפ"א | התנא רבי יהודה בר אלעאי (תאריך לא ידוע ונהוג ביום זה)

יום שלישי - ט"ו אייר

טו. רבי אלעזר בן ערך (תאריך לא ידוע ונהוג ביום זה) | רבי אברהם משה המבורגר, תשמ"ב | רבי נתנאל וויל, מח"ס קרבן נתנאל, ה'תקכ"ט | רבי דוד יהודיוף רב"מ בית דוד ושלמה, תשנ"ב חתן הבא סאלי

יום רביעי - ט"ז אייר

טז. רבי רפאל עבו אב"ד תל אביב, תשמ"ג | רבי מאיר ב"ר משה רוזנטל, מח"ס גשמי הטל | רבי חיים דב לשינסקי, מח"ס שושנת יעקב, תשנ"א | רבי מאיר - המהר"ם אב"ד לובלין, שע"י | רבי צבי הירש בן ניסן חיים רוזנבוים מקרעטשניף - האדמו"ר מקרעטשניף י-ם, תשס"ו | רבי יחיאל מיכל פינשטין, ר"י בית יהודה

יום חמישי - י"ז אייר

יז. רבי שבתאי בוחבוס אב"ד בירות | רבי יחזקאל סג"ל לנדא, מח"ס נודע ביהודה, תקנ"ג | רבי מרדכי מרחמיסטריווקא | רבי משה חיים אפרים, מח"ס דגל מחנה אפרים, תק"ס | רבי משה יחזקאל ד'נגור ראש ישיבת מנחת יהודה | רבי שלמה חיים אלטר פרלוב זצק"ל, האדמו"ר מקווידינוב, צאצא לשושלת קרלין סטולין ולבעש"ט. | רבי יעקב ניסן רוזנטל, משנת יעקב אב"ד חיפה, תש"ע

יום שישי - י"ח אייר

יח. התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, הרשב"י, מירון, ג' תתפ"ח | רבי משה איסרליש, הרמ"א בעל המפה, היש"ב | רבי שלום בוגולו, מח"ס מקדש מלך | רבי דוד הקשר, מראשי ישיבת קול תורה | רבי דוד מעסוד, נהגו העם, תש"ע

יום שבת - י"ט אייר

יט. רבי מאיר בן ברוך, המהר"ם מרוטנבורג | רבי מנחם מנדל מרימנוב, תקע"ה | רבי שמואל בן רבי אהרון אביחצירא, קבור בארפוד במרוקו | רבי עזרא עטיה, ראש ישיבת פורת יוסף, התש"ל | רבי אברהם חיים פינסו | רבי משה דבראשוילי רב יהודי גרוזיה, תלמיד החפץ חיים | רבי יעקב משה מרדכי סולוויצ'יק מגדולי התורה באר"ב, תשנ"ה | רבי מאיר בן ברוך, המהר"ם מרוטנבורג, ה"ד, ה'נ"ג

מוסדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א מואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 א מואטסאפ

הידור מצווה

הטובות לספרי תורה, תנכיים ומיוחדות במיקור של מו"ר שישלח וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שניות טספים שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אד ורק ררך הטלפון שלוחה 6 הצביע מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגיגע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחתך

מכון להצאת ספרים יתכן להקדיש לעז

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 10

חלוקת ספרי הזוהר הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הזמנית כ-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בואצאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכבוד חתונת השחרה שלוחה 10

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורז ישראל 4 בת-ים
טכ"מן וואצאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-3718129

שימוע צחק ישראל יוסף
054-655-4554

קדושת התורה

אומר התנא במסכת אבות: "כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. ולא זו בלבד, אלא שכל העולם כדאי הוא לו. נקרא 'אהוב'..." – תראו אלו מעלות מונים כאן על מי שלומד תורה. זהו הדבר הכי גדול אצל השם יתברך. לכן, העיקר הגדול הוא, שנזכה להקדיש את הזמן שלנו לתורה, בבחינת "קבעת עיתים לתורה", ואז האדם מתקדש בקדושה עליונה, וככה יגיע מוכן ליום שגל האור הגדול, יום קבלת התורה בחג השבועות.

על הפסוק בפרשה הקודמת, "זאת תורת המצורע", שואל מהר"ח שאלה יפה: למה כתוב "זאת תורת המצורע"? היה ראוי לומר "זאת טהרת המצורע". מה זה "תורת המצורע"? אלא, אומר רבי חיים ויטל, אין תיקונו של המצורע, אלא על ידי לימוד התורה. טהרת המצורע היא התורה.

עכשיו, כשאנו מתקברים להילולא של רבי שמעון בר יוחאי, צריך להבין מהי הקדושה של רבי שמעון בר יוחאי, כדי לעורר באדם את החשק, אין כמו התורה, ובפרט ה'זוהר' הקדוש, שמטהרים ומזככים את האדם מאוד. רבי יוסף חיים זוננפלד, רבה של ירושלים, היה אומר, שצריך להבין מה זה לימוד תורה. אנחנו אומרים בקדושה של שחרית: "נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש". אנחנו מקדשים אותו כמו שרפי הקודש, כמו המלאכים. זאת אומרת, אין כוונתנו לומר שאנחנו מלאכים, אלא שאת אותה הפעולה שהם עושים למעלה, גם אנחנו עושים למטה. אנחנו והמלאכים אלה שני דברים נפרדים, אבל כשאנחנו מגיעים אחר כך לחפילת מוסף ואומרים: "כתר יתנו לך ה' אלוקינו מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל", פתאום אנחנו יחד איתם, בדרגה נעלה יותר. רק מקודם אמרנו "כנועם שיח שרפי קודש", שאנחנו מדמים את עצמנו ל"שרפי קודש" ומצטרפים אליהם, ועכשיו אנחנו אומרים "כתר יתנו לך מלאכים המוני מעלה, עם עמך ישראל קבוצי מטה" – כלומר, הם מצטרפים אלינו. איך זה? אומר רבי חיים זוננפלד: אתם יודעים למה? כי בין שחרית למוסף קראנו בתורה. הקריאה הזאת בתורה מעלה אותנו למעלה עצומה. עכשיו, בימי ספירת העומר, זה הזמן להתחזק בלימוד התורה ולא להרפות, כי הכוח המיוחד של לימוד התורה אין כמוהו בעולם.

משולחן המלך

לתוך ארון הכרית. לעומת זאת, תלמיד חכם שלומד תורה, חשוב כמי שנכנס לתוך הארון! הוא גדול יותר מהכהן הגדול בשעה שנכנס לפני ולפנים, כי הוא נכנס עמוק יותר ממנו, הוא שרוי ממש בתוך ארון הכרית, בתוך התורה.

ידוע שביום הכיפורים יש צירוף של שלוש קדושות. הקדושה הראשונה היא "קדושת האדם". ביום

עונג שבת

הכיפורים האדם מתקדש ומתעלה לדרגת כהן גדול, שזוכה להיכנס לקודש הקודשים אחרי שבעה ימים שבהם פרש מכיתו וישב בלשכת הסנהדרין. הקדושה השנייה היא "קדושת המקום", שהיא קדושת המקדש. הכהן הגדול עושה את עבודתו בקודש הקודשים, המקום הקדוש ביותר בעולם. והקדושה השלישית היא "קדושת הזמן" – היום הכי קדוש בשנה הוא יום הכיפורים. שלוש הקדושות האלה הן כמו "כור אטומי" של קדושה. זו הקדושה הכי חזקה בעולם. ולמרות זאת, קדושת התורה גדולה עוד יותר ממנה! "יקרה היא מפנינים" – כלומר, אין טהורה כה תורה, ואין קדושה כקדושת התורה.

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנערך ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

הכח האדיר של התורה

לאורך כל פרשת אחרי-מות, התורה מתארת בהרחבה את עבודת הכהן גדול ביום הכיפורים בבית המקדש, על כל פרטיה ודקדוקיה. מסיבה זו, הפרשה הזו נקראת בקריאת התורה של תפילת מנחה ביום הכיפורים, שם קוראים על איסורי העריות. הגמרא אומרת בסוף מסכת יומא: אמר רבי עקיבא, "לפני מי אתם מטהרים, ומי מטהר אתכם?" – לפני מי אתם מטהרים? לפני אביכם שבשמיים. ומי מטהר אתכם? רמז ל"מי" – חמישים – שערי קדושה. אבל כנגד זה, ישנם גם שערי טומאה, כש"טמא" גם הוא בגימטריא חמישים.

בימים אלו, אנחנו נטהרים ומזדככים, וכל יום יוצאים משער טומאה אחד ונכנסים לעוד שער קדושה. לכן, כל יום הוא אור גדול, וצריך כוח רוחני עצום כדי לזכות להתקדש באור הזה וללכת בדרכי השם. מי שזוכה לכך יראה ישועה גדולה. עכשיו זהו זמן שמסוגל לישועה, כשהאדם זוכה להיטהר ולהתקדש.

וזהו שכתוב: "לפני מי אתם מטהרים" – תיטהרו לפני שתגיעו ליום הגדול, יום החמישים. ביום החמישים, "מי", שהיא "האמא העליונה", היא המטהרת אתכם. בימים האלה, ימי הטהרה, צריכים לבטל את כוח הטומאה על ידי לימוד תורה. אין דבר גדול שמועיל לאדם להיטהר כמו לימוד התורה, ובפרט לימוד ה"זוהר" שסידר לנו רשב"י, והוא מסוגל מאוד לטהר את האדם.

אנחנו אומרים על התורה ש"יקרה היא מפנינים". למה הכוונה, "יקרה היא מפנינים"? האם אין דברים אחרים להשוות את התורה אליהם? מדוע משווים את התורה דווקא לפנינים? ובכן, האמת היא, שאי אפשר להסביר את הפסוק כפשוטו, כי מה הקשר בין תורה לפנינים? איך אפשר לומר על התורה, שהיא דבר רוחני, שהיא יקרה מפנינים, שכן דבר גשמי? לכן פירשו רבותינו: "יקרה היא מפנינים" – יותר גדול מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. כלומר, אם אתה רואה אדם שלומד תורה, הוא יותר גדול מהכהן הגדול שנכנס לפני ולפנים. מה הפירוש? הכהן הגדול נכנס פעם אחת בשנה אל "בין הבדים" ושם הוא מקטיר את הקטורת, אבל הוא לא נכנס

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

בשיעור שלישי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

מאה רעות שהיו עתידין לבוא עליו.

בספר "תומר דבורה" אומר הרמ"ק, שהדרגה הגבוהה ביותר של תשובה היא שתוקה. אם אומרים לאדם משהו שלא נעים לאוזנו, יתגבר ולא תגיב. זו התשובה הכי גדולה. אנו הרי אומרים שלוש פעמים ביום "אלוקי", נצור לשוני מרע... ולמקללי נפשי תידום", מבקשים מהבורא יתברך שנצליח לשתוק. איך מגיעים לזה? ע"י "ונפשי כעפר לכל תהיה", כשמרגישים כמו עפר, כשיש לנו ענווה. אומר החיד"א: "ענוה" בגימ' 131, שהיא גם הגימ' של שם ס"מ (עם אותיות א"ל). מי שיש לו ענוה, אף אחד לא יכול לפגוע בו. אפילו המלאך ס"מ לא יכול עליו.

מעשה באישה אחת שפגעה בה וכיון אותה בתוך קהל רב, והיא חשבה לענות, אך התגברה ולא הגיבה. עברו כמה ימים, וביום שיש, בשעת ההכנות לשבת, היא שוחחה עם חברתה בטלפון. תוך כדי השיחה, היא מרגישה שהיא לא מסוגלת לשתוק יותר, והיא חייבת לספר לה על הביזיונות שהיא חוותה. רגע אחד לפני שסיפרה זאת לחברתה, אמרה: "ריבנו של עולם, למדתי בספר 'חפץ חיים' שכדאי להיזהר ולא לדבר. קשה לי לא לדבר, אך לכבודך אני נמנעת ולא מדברת". ואז, כדי לא להתפזות ולשכור את החלטתה, היא אמרה לחברתה: "טוב, אני ממחרת, נדבר פעם אחרת", וניתקה את השיחה. היא חזרה להכנות לשבת, ופתאום שמה לב שהילד שלה, התינוק בן השנתיים, לא נמצא לידה. היא גם לא שמעה אותו. היא חשבה לעצמה שהוא כנראה משחק בחדר. **אך כשהלכה לחדר, היא כמעט התעלפה. התינוק היה על הרצפה, וסכין מטבח גדול**

כיבוד המצוות

דאינו בפרשה את מצוות כיסוי הדם. המצווה נוהגת רק בחיה ובעוף, שצריך לכסות את דמם בעפר לאחר השחיטה. אך בהמה, כמו עגל או כבש, אין בהם מצוות כיסוי הדם, וכתוב **"על הארץ תשפכנו דמים"** - כמו שהמים אינם צריכים כיסוי, כך גם דם שחיטת הבהמה אינה צריכה כיסוי. לכאורה, מצוות כיסוי הדם היא חוק שטעמו אינו מוכן לנו. עפ"י תורת הסוד, הדם הוא המזון של הש"ד, והכיסוי בעפר נועד כדי שלא יתקבצו שם כוחות הטומאה. לכן הגמרא אומרת, "במה ששפך, יכסנו" - כלומר, אנחנו שוחטים ביד, ולכן גם מכסים בעפר עם היד ולא עם הרגל, כדי "שלא יהיו המצוות בזויות עליו". בכך הוא מכבד את המצווה. אומר החיד"א, שכן צריך לקיים את כל המצוות, בצורה מכובדת ובאופן הראוי למצווה. **אדם שעושה מצווה, יעשה זאת כבגדים נאים ובאופן הכי טוב שיכול להיות.**

הבולם פיו בשעת מריבה

"ושפך את דמו, וכיסהו בעפר" - מי שנשפך דמו ע"י שביזו אותו והלבינו את פניו, **"וכיסהו"** - אם הוא שותק ומכסה על כך ומעביר על מידותיו, הרי ש"בעפר" - מעלה עליו הכתוב כאילו הרגוהו ונחשב למת ומתכפר לו. לכן, אם בחייו נתחייב מיתה, הביזיונות מכפרים עליו. השתיקה היא דבר עצום. יש לה כוח אדיר. לכן, כאשר שומע בזיונו, יידום, וכמו שאמר חז"ל: **"אין העולם מתקיים אלא על מי ששותק בשעת מריבה, שנאמר 'תולה ארץ על בלי מה' - שהאדם שומע עלבונו ושותק, הוא ממש מחזיק את כדור הארץ.** עוד אומרת הגמרא, בסנהדרין דף ז', כי אדם ששותק בשעת מריבה, חוסך מעצמו

בחיים ובמות - אין חברים

כך עשה גם רבי שמעון בר יוחאי, שלימד את תלמידיו לא לדבר אחד על השני, לא לדבר לשון הרע. אם אדם נקלע חס ושלום למצב שבו הוא חושש להיכשל, שיכרח, שלא יישאר בחבורה כזאת. בספר "דורש טוב" מסופר על קבוצת חברים שישבו יחד לסעודה. תוך כדי הסעודה, היה נשמע שאחד החברים מדבר דברי רכילות. חבר אחר שהיה שם קם מיד וברח... שאלו כולם: "מה קרה לו? לאן הוא הולך?" אך לא הצליחו לשכנעו להישאר. אחרי כמה ימים, שואל אותו חברו: "למה ברכת פתאום?" והוא ענה לו: "דיברו שם לשון הרע! לא יכולתי להישאר." לעג לו החבר ואמר: "מה, נהיית כזה חסידא קדישא?" אמר לו: "כן, התחזקתי בענין איסור לשון הרע, אני לא רוצה את זה. אצלי זה דבר חמור מאוד." שאל אותו החבר, "מאיפה זה בא לך?" אמר לו: "בוא ואספר לך מה גרם לי לקבל על עצמי את הקבלה הזאת, לא לדבר לשון הרע." ואז, הוא סיפר לו שהיה לו חבר שהיה עשיר גדול, והשותף שלו בעסקים היה גוי, אך אדם נעים הליכות. יום אחד, הגוי הזה הזמין אותו לטיול משותף באחד היערות שבדרום אמריקה. היהודי הסכים, אך אמר

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחות ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

עצרת התעוררות

בדרכי הליכותיו של מרן הגאון הגדול
רבי מאיר מאזוז זצוק"ל

שתתקיים א"ה ביום ראשון י"ג אייר בהיכל הכלל
מאת תלמידיו המובהקים

בשעה 12:00 הגאון הגדול רבי אליהו מאדאר שליט"א
בשעה 16:45 הגאון הגדול רבי דוד עידאן שליט"א

מומלץ להגיע ולרתחוק מהנהגותיו וליכותיו של מרן זיע"א
לאחר כל שיחה תתקיים תפילת מנחה

בא רשב"י מגן עדן מעוטר כמלך בעטרותיו, ויושב איתנו.

מחשבה אחת מה כוחה

סיפר מהר"ם פאפירש, שכשנפטר רבי משה קורדובירו, הלך האר"י ללוותו, והצטרפו אליו כמה מתלמידיו. לפתע, שאל האר"י את הסובבים אותו: "האם אתם רואים איזה דבר משונה?" בחור אחד כבן חמש-עשרה אמר לאר"י: "אני רואה". שאלו: "מה אתה רואה?" אמר: "אני רואה כמו עמודא דנורא מעל מיטתו של הרמ"ק". התפעל ממנו מאוד האר"י, ואמר לו: "שמע, רצוני שתבוא אל ביתי. אני אחיה לך לאב ואתה תהיה לי לבן, ואלמדך תורה". אומרים שהאר"י רצה לקחתו לְחֶסֶד לְבִיתוֹ. למחרת, כשהגיע הבחור אל האר"י, הביט בו האר"י וראה שאותו היום הוא נכשל בדבר טומאה. אמר לו: "איבדת את כל המדרגות שלך. לך! איני רוצה לדאוגך!" עד כדי כך. על הסיפור הזה אמר רבי אליהו לופיאן: "ראו מה יכולה לגרום מחשבה לא טהורה. קודם החטא היה הבחור במדרגה נפלאה, עד שזכה וראה עמודא דנורא. אבל אחרי החטא, הוא מאוד ירד. וכך גם אמרו רבותינו: 'הרהורי עבירה קשים מן העבירה'. לכן חשוב כל כך לשמור על גדר הקדושה.

יום לג בעומר

כותב רבנו חיד"א ב"מורה באצבע": "ביום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זכותו יג עלינו, כי הוא יומא דהילולא דיליה. ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה". שואל ה"חתם סופר": למה יש אז כוז שמחה גדולה? אחד הדברים שבגללם אנו שמחים הוא, כיוון שכיום ל"ג בעומר התחיל המן

משולחן המלך

בת-קול שאמרה: "זה האיש מרעיש הארץ ומרגיז ממלכות". רואים מכאן שני דברים: שמשמייים רצו, והמיטה נכנסה דווקא לתוך המערה בהר מירון, והמקום הזה נקבע כמקום העלייה לדגל, כדברי הכת-קול. עד היום, בכל שנה נשמעת הכת-קול הזה, וכל מי ששומע אותה קום ועולה להר מירון. כתוב ב"שער הכוונות", שרצונו של רבי שמעון בר יוחאי הוא שיכואו להילולא שלו, ושכולם יהיו "אוכלים ושותים ושמוחים ביום הזה".

עוד כתוב ב"שער הכוונות", "מה שנהגו ללכת ביום ל"ג בעומר על קברי רשב"י ורבי אלעזר בנו, ואוכלים ושותים ושמוחים שם, אני ראיתי למורי שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר, הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלושה ימים ראשונים של השבוע, וזה היה כפעם הראשונה שבא ממצרים".

ג' מדרגות בעולים למירון

כתב ח"בן איש חי, שמי שרגיל ללמוד בספרי ה"זוהר הקדוש" ומאמרי רשב"י, יש לו פתחון פה כשהוא בא אצל רשב"י, וימלאו כל משאלות לבו לטובה. מי שמתנהג במידותיו לפי תורת רשב"י, הרי הוא כמו תלמיד של רשב"י.

אם כן, יש שלוש בחינות: מי שעולה למירון להתפלל ביום ל"ג בעומר, מי שרגיל ללמוד "זוהר" ו"תיקונים", ומי שהולך בדרכיו ודבק במידותיו.

כותב רבי אברהם גלנטי: אפילו היום, לאחר שנפטר רשב"י, כל זמן שאנחנו עוסקים בדברי ה"אדרא",

לו: "תראה, אני מביא איתי את האוכל, כי אני אוכל רק אוכל כשר". אמר לו השותף הגוי: "אין בעיה. אני יכול לאכול גם אוכל כשר, כי ידוע שזה האוכל הכי טוב ובריא. תביא אתה כל מה שאתה רוצה, ואני אתחלק איתך בהוצאות." כשהם הגיעו ליער, הם רצו לשבת לאכול. היהודי הוציא נתח כשר שמן וטוב. הוא שם אותו על האש, ופתאום הוא רואה שהשותף הגוי צועק לעברו: "הצילו, הנה טיגרים!!" הטיגרים הוא סוג של נמר מפחיד. הוא הריח את הכשר והגיע לשם, ועכשיו הם לא ידעו מה לעשות. הגוי התחיל לברות, והיהודי רץ אחריו ושאל אותו: "מה יעזור לך לרץ? הוא הרי ישיג אותנו." **ענה לו הגוי: "אני רץ לאיטו שלי ונכנס אליו. אני לא מחכה לך. אם לא תספיק להגיע איתי, הטיגרים יאכל אותך..."** **שאל היהודי: "כך אתה מפקיר אותי לידי הטיגרים?"** **ענה לו הגוי: "תראה, בפיקוח נפש, כשזו שאלה של חיים ומוות – אין חברים!"** **אחר כך, היהודי הזה סיפר, "מיד כששמעתי את זה, הרגשתי איך אני מתמלא כוחות על טבעיים. 'טסת' והשגתי אותו ונכנסתי לתוך המכונית. דווקא הגוי לא הספיק, ופשוט ראיתי איך הטיגרים קודע אותו כשיניו לגזרים, עצם לעצם, ואכל את פולו. אני נשאיתי עם המסר, שכעניינים של חיים ומוות, אין חברים! אצלי, לשון הרע הוא כמו טיגרים, אולי אפילו יותר גרוע מטיגרים, כי זה כמו חידק טורף שהורג על המקום. לא הייתי מוכן להסתכן בכך אתמול בסעודה, ולכן ברחתי..."**

"עולו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון"

כל תהליך קבורתו של רבי שמעון בר יוחאי היה שמימי, בלי מעורבות יד אדם. מן השמיים קבעו שמקום קבורתו יהיה בהר מירון, המקום שבו התבודד במשך שנים. כתוב בסוף "אידרא זוטא", שאחרי שיצאה מיטת רבי שמעון מהבית, היא התרוממה באוויר ואש ה' היתה לוהטת לפניו, ושמעו בת קול שיצאה משמיים, מכריזה ואומרת: **"עולו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון, יבוא שלום ינוחו על משכבותם"**. כשנכנסה המיטה למערה, יצאה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת דשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מעמד סיום הש"ס והזוהר"ק

לרגל יום השנה הראשון של מרן זקן המקובלים הסבא קדישא

רבי שלום שמואל זצוק"ל

שיתקיים אי"ה כ"ח סיון תשפ"ה

כל הקודם להירשם מראש לסעודת ההילולא – זוכה

התקשרו עכשיו והבטיחו את מקומכם למעמד קדוש זה של סעודת ההילולא!

03-5520004 <<<

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

בפרשת קדושים נאמר בתחילת הפרשה "דבר אל כל עדת בני ישראל" וכו' ומבאר רש"י שפרשה זו נאמרה בהקדמה – דהיינו שכולם התאספו ביחד אנשים נשים וטף לשמוע את הפרשה, והטעם מפני שרוב גופי תורה תלויים בה.

ויש לשאול מה מיוחד דווקא פרשה זו שנאמרה בהקדמה שהרי יש עוד פרשות אחרות שיש בהם הרבה מצוות? בפרשה זו נאמרו מצוות ששייכות לכל אדם כמשך כל החיים "לא תיקום" לא תשנא "ואהבת לרעך כמוך אני ה'" וכו' ומצוות אלו הם גופי התורה, שהרי אם נתבונן מה הצד השווה בכל הציונים הנ"ל נראה שבכל האלוים הללו שורשם בחסרון באמונה בהשם יתברך ובהשגחה פרטית, משום שאם אדם היה מאמין שהשם יתברך ממלא כל עלמין וכל הטבע כולו כפוף לרצונו יתברך והכל מתבצע אך ורק לפי התוכנית של השם יתברך לפרטי פרטים, מה לו לשנוא את פלוני או לרצות לנקום בפלוני הרי הם לא פועלים כרשות עצמם, וזה הסיבה שבשגילה השם יתברך מצווה עלינו לאהוב כל אדם כמו שאדם אוהב את עצמו, ואם יבוא האדם יגיד 'איך אני יאהב אותו ורואה איך הוא דיבר אלי' 'ותראה איך הוא התנהג' ממשיך הפסוק ואומר לכן **תשובה** "אני ה'" והיינו הסיבה שאני השם צריכה לגרום לך שתאהב כל אדם משום שכולם פועלים בשליחותי, משום הכי פרשה זו נאמרה בהקדמה משום שכל מטרת התורה כולה היא להגיע לאמונה חזקה בבורא עולם ועל ידי שתהיה חזקה אצלך הוא יוכל לקיים את כל המצוות הללו, וזה מה שהגמרא ברכות (סג) **"תני בר קפרא איזו היא פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויים בה הרי אומר 'בכל דרכיך דעתו' ופירושו שתכיר ותראה את השם יתברך איך שהוא נמצא בכל דבר ובזה תלוי כל התורה**

ועל פי מה שהסברנו נוכל להבין את הגמרא (שבת לא) על הגר שבא אל שמאי ואמר לו גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחת ודפפו באמת הבניין, הלך להלל אמר לו תלמד אותי את כל התורה על רגל אחת וקבלו אמר לו מה דעלך שני לחברך לא תעביד ואידך זיל גמור, לכאורה מה התייכות הילל לקצר לו תהליכים? אלא הילל אמר לו **אם תצליח להגיע ליסוד זה של ואהבת לרעך כמוך** בגלל שאני ה' ואני מנחל הכול לכן **אל תכעס ואל תשנא שום אדם, הגעת לפיסגה ומימלא בסוף תרע כל התורה** ותקיים את כולה משום שזה הבסיס, ואם ח"ו הפוך שאדם שונא את פלוני או כועס על פלוני אומר הבעש"ט תיכף כששר ממנו (מ-ה) יתברך ומאמונתו שכל כוחותיו וחיותו הוא הבורא יתברך, אזי תיכף נקרא עובר אלוקים אחרים,

כמה עלינו להשקיע את כל כוחותינו בגופי התורה הללו ועל ידי זה נעשה נחת רוח לבורא, ונעשה חסד עם גופינו שפחות יסביל בחיים, שנזכה לאמונה שלמה ותמימה בו יתברך

ידוע שכל זמן שלעם ישראל היה עדיין מלחם מצרים, מזה"חררה", היה לכוחות מצריים עדיין קצת קרבה אליהם. שורש השפעתם עליהם היה בכך שהיו תלויים בהם במזונם. אך כרגע שהם כבר לא היו נזונים אף לא במשהו מידי המצרים, שוב לא נותר שום קשר ביניהם. מכאן, **שלא טוב לזון מן הרשעים אלא רק מהצדיקים.**

"כף החיים" מכיבא, שמלכד השמחה ביום ל"ג בעומר בגלל ההילולה של רבי שמעון בר יוחאי, באותו יום גם שמחים שמחה גדולה, כי באותו יום סמך רבי עקיבא את חמשת תלמידיו.

רשב"י ממתק את הגזרות

לפני כמה שנים התרחש האסון הגדול, בו נהרגו ארבעים וחמישה יהודים במירון - שלא תקום פעמיים צרה, ח"ו. אי אפשר לדעת איזו גזירה הייתה צריכה להיות אז. רבי שמעון לא היה נותן שיקרה דבר כזה ביום שמחתו. באותו זמן, היינו בין גלים של קורונה, והיו מאז מלחמות, בעיות ושיבושים רבים. הרי אף פעם לא היו כאלה שיבושים בהילולה. עד היום, תמיד היה הכל בסדר. פתאום באו עלינו כאלה שיבושים בעולם. הדבר הזה ממש זה לא פשוט.

אומר הזוהר, שהודיעו לו מן השמיים, שמאז שנחבר בית המקדש, מיהו ראש הקהל של עם ישראל? רבי שמעון בר יוחאי, והוא המושפיע על כל הדור. היום הזה של ההילולה הוא בסימן "נהל עדתך". במזמור "אנא בכח", "נהל" מקביל ליום של רבי שמעון בר יוחאי, לומר שהוא המנהל. באותו יום יש גם תיבת "אלוקים" במזמור "למנצח", וראשי התיבות **"אלהי"ם** הם: **"יכול אני לפתור העולם מן הדין"**. לרבי שמעון בר יוחאי יש כוח אדיר, וזה לא דבר פשוט.

על הכית האחרון בפיוט "ואמרתם כה לחי" – "תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב עלינו אדונינו בר יוחאי" – אומר ה"בן איש חי", שמי שמחובר לרבי שמעון ולתורתו, הוא מליץ טוב עליו ומסייע לו להיטהר, שכתוב "בדא יפקון מן גלותא ברחמי", כלומר, על ידי לימוד הזוהר, עם ישראל יוצאים מן הגלות ברחמים.

לדעת לעם ישראל במדבר, וצריך לעשות לזה זכר. מזה העניין שהתחיל המן לדרת דווקא ביומא ההילולה דרשב"י בל"ג בעומר? הגמרא אומרת במסכת ברכות: רבי שמעון בר יוחאי אומר: אפשר אדם חורש בשעת חרישה, זורע בשעת זריעה, קוצר בשעת קצירה, דש בשעת דיש, זורה בשעת הרוח, ותורה מה תהא עליה? אלא, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום, מלאכתם נעשית על ידי אחרים, שנאמר 'ועמדו זרים ורעו צאנכם'. ובזמן שאין ישראל עושים רצונו של מקום, מלאכתם נעשית על ידי עצמן, שנאמר 'ואספת רגגך'. ולא עוד, אלא גם מלאכת אחרים נעשית על ידם, שנאמר 'ועבדת את אויבך'. אביי אמר: 'הרבה עשו כמו רבי שמעון, ולא עלתה בידם'. איך ייתכן שרבי שמעון אמר לעשות כך ולא עלתה בידם? אלא מהו "עשו כמו רבי שמעון"? הם ניסו לחקות אותו במעשים החיצוניים שלהם, אבל לא היה להם ביטחון אמיתי בה' כמו רבי שמעון. אם היו עושים בדיוק כמו רבי שמעון, אם היו בוטחים באמת בקב"ה הוא שישלח להם את מזונם מן השמיים, הכל היה בסדר. אבל אצלם זה רק היה חיקוי חיצוני.

עוד היה אומר רבי שמעון: "לא ניתנה תורה לדרוש אלא לאוכלי המן". לפני מתן תורה, רצה הקב"ה להוכיח שאדם שמקבל על עצמו עול תורה, אין לו סיבה לדאגה, ולכן הוריד להם את המן מן השמיים, כדי שידעו שאין להם לדאוג. כלומר, "כל המקבל עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". וזהו שאומר בעל ה"קדושת הלוי", שביום ל"ג בעומר מתחילה כבר ההארה של מתן תורה. מניין יודעים זאת? שכתוב "יעקב קרא לו גלעד". גל" זה אותיות ל"ג, ו"עד" הוא לשון "עדי", "עדי עדיים", זו התורה הקדושה. "ואתה הורד עדיך", זה רמז על התורה. התורה מכונה בשם "עדיים", כפי שאומר רש"י, כי אין לך "עדי" גדול מהתורה.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"
<< להפצת העלון:
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מסי' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד גרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים מרבי
התעלות "במידות טובות" והנהגות דרך
אריז מלת הרב משה אהרון זוארץ
שלטי"א
מאבירי המוסדות

הרגל + שחיקה איך יוצרים תוצאה טובה לתרגיל

פרשת השבוע – אודי מות קדושים, בפרשת אודי מות
מבוא:

הכח הנדול מאחורי – אהרון הכהן, מי גדול ממנו כבודו?
ואף על פי כן הקב"ה מצוה את אהרון: "ואל יבוא בכל
עת אל הקודש" (טז, ב), ולמרות שבכל פעם לפני שנכנס
לפני ולפנים היה פרש שבעה ימים 'פרישה' של קדושה,
צוה והזהר שלא להיכנס בכל עת אל הקודש.

רש"י הקדוש ביאר את טעם הדבר: ולפי שגילוי שכינת
שם "קדוש הקדושים" – זהר שלא יגיל לבוא.

**ועדין השאלה לכאורה עולה מאליה כיוון שמדובר
במקום כה קדוש ומרומם, מרוע שלא להזרז להרבות
להיכנס אליו?**

את הדברים האיר באור יקר ר' חיים שמואלביץ
זצ"ל בספרו "שמות מוסר" ובה דבריו (הדברים אינם
כלשון): ההרגל הוא האויב הגדול של כל רגש קדוש
והתרושמות. בשעה שאדם ניצב אל מול מצוה חשובה
הנעלה ונשגבה, ובנפשו מתנוצצים זיקים של אש קדוש
– מגיח ההרגל ומכבה את גחלי הקדש כזו אחר זו עד כי
תדעך האש כליל.

**עיקר עבודת האדם היא לחדש את הרגשות בכל פעם
לכל יצטנן הלב כבערות ח' ולא תהיה ידאית ועבודת
בורא כמצות אנשים מלומדה.**

זאת אמרנו כל מצוה שהאדם מקיים – אם הוא רגיל בה,
ההרגל עלול ליצור אצלו שחיקה ושפחות ויגדל מקום
המצוה.

אבל איך אפשר שההרגל לא יכבה את החושים, איך
אפשר עם הרגל והקביעות לקיים את המצוות הקבועות
והתדירות כחם וכשמחה?

מבאר המשפחתי ר' אליהו אליעזר דסלר זצ"ל בספרו
"מכתב מאליהו" (ח"ד) התשובה לכך היא כי באמצעות
ההתבוננות והעיון במצוות וחשיבותם, דבר זה כמותו
לכסל את סכנת ההרגל.

זאת אומרת שעל מנת לנטרל ולהחליש את השפעת
ההרגל, על האדם להתבונן ולהזכיר ולתקן לפני קיום
המצוה – על מעלתו וחשיבותו, והתבוננות זו תגרום לו
לרגש 'במצוה'.

ואפשר שלזאת אהרון הכהן צוה שלא יכנס בכל עת
אל הקודש שלא ישפיע ריבוי ההנהגה על מיעוט הרגש'
למקום הקדוש ביותר – מקום השראת השכינה – קדוש
הקדשים.

מסופר על הארמו"ר ר' יואל סאטמאר זצ"ל בעל
ה"דברי יואל" שנשאל פעם על ידי ברוך כותונת – האם
הרבי מרשה לו לחקות אותו בפני הציבור על מנת 'לשמוח
חזק וכלה' הרבי הסכים.

הבית החל לחקות את הרבי בצורת תפילתו ובדבריו.
לפתע הבחין שהרבי יושב ובוזק, מיד ירד הוא מהבמה
ורץ לעבר הרבי: "רבי אמרת לי שזה בסדר, הרשת לי
לחקות אותך".

הרבי השיבו: "חלילה, אין לך לחשוש פן פגעת בי, לא זו
הסיבה שבבית".

מאוחר יותר התברר כי כאשר ראה הרבי כיצד אהרון הכהן
מחקה את סדר תפילתו, עבודתו ותורתו שאל הרבי את
עצמו: "אולי גם אני מחקה את עצמי, ואיני עובד את ה'
באמת מתוך תחושת התחדשות המידות?" על זה כבה
הרבי.

(הדברים מעורים ע"פ הספ' "אור דניאל" ליהודי הרב דניאל אהרון
שלטי"א).

דברי התורה יהיו לעיני הנער הצעיר נחמך צדופ ז"ל בן
רינה וזהר אהרון צרפתי שיכלחט"א.

שנוכה לדבר דבריו טובים בחינת ובשמחה, אמן.

משולחן המלך

חוברת הזוהר שהצילה במלחמה

זכור לנו סיפור ששמענו על מה שהיה עם אישה
אחת מקיבוץ 'בארי', שבאותו בוקר של 'שמחת תורה'
שמעה את האזעקות, ודרך הטלפון שלה התעדכנה
במרחש. היא הבינה שהמחבלים נכנסים לבתים
ושורפים אותם על קרביהם, גם את הממ"ד, והיא לא
ידעה מה לעשות. בסוף, היא נכנסה לארון הבגדים
ולקחה איתה ספר קודש שהיה לה בכית, איזה ספר זה
היה? חוברת של ה"זוהר". היא התאמצה לקרוא את
האותיות שם בתוך הארון, ואחר כך היא סיפרה שהיא
הרגישה איך האותיות האלה יוצרות עבורה "חומת
הגנה". כך היא ישבה בארון במשך שתיים-עשרה
שעות, עד שניצלה. היא סיפרה: "כשקראתי ב'זוהר'
הקדוש' של רבי שמעון בר יוחאי, הרגשתי שאני
צמודה לכורא עולם". המחבלים נכנסו אליה הביתה
וירו באוויר והשליכו פנימה שני רימונים, ולמרות
הכל הם לא הצליחו למצוא אותה. "הייתי בתוך ארון
הבגדים, ולבסוף הם התייאשו ויצאו. נס שהם לא שרפו
לי את הבית. יצאתי רק כששמעתי את קולותיהם של
החיילים שלנו. ראיתי שכל הבתים מסביב שרופים
והרוסים, וכל התושבים שוכבים מתים, אך ה' הציל
אותי. היא סיפרה איך היא התפללה ואמרה: "ריבונו
של עולם, תציל אותי! אני מאמינה בך! אני אעזוב את
דרכי הרעה, ומעכשיו אני בוחרת רק בטוב". ואז היא
מסכמת את דבריה: "זה הכל בזכות שהאמנתי בקב"ה
ובצדיק רבי שמעון בר יוחאי."

הייתה שם במסיבה בחורה אחת שכבר התחילה
לחזור בתשובה, והיא ידעה כמה חשוב להתלבש
בצניעות. היא ידעה שהיא עדיין לא מספיק בסדר,
אך היא החליטה בכל זאת לקנות בגדים צנועים. היצר
הרע הצליח לפתות אותה ללכת למסיבה, אך היא
עשתה זאת בלבוש צנוע. היא סיפרה שהמחבל אמר
לה: "את דתיה, את צנועה, תסתלקי מפה מיד! לכו!
מה את עושה פה? את רוצה למות?" כך הוא אמר לה,
והיא ברחה וניצלה...

דיבור בשעת התפילה

באסון מירון היה יהודי אחד שלקח אותו לביה"ח,
וכבר כמעט פרחו נשמתו, ובאמת בתחילה 'עטפו'

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליטי"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
וימות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודי ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שנים יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנהגה

שתייה קלה וחמה
לדוחות הלימודים

הכתוב קורא לפנחס בלשון רבים כי התעברו בו נדב ואביהוא

מנא לן ומנין לנו שנשמוזתיהם התעברו בפנחס, דכתיב מזה שכתוב בפסוק, (שמות ו) ואלעזר בן אהרן (דף נ"ז ע"ב) לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחותם. אלה, והא פנחס בלחודי הנה. וכתיב, ראשי אבות הלויים וקשה למה כתוב אלה בלשון רבים והרי פנחס היה לבדו בן יחיד לאלעזר וכן קשה למה כתוב ראשי אבות הלויים בלשון רבים אלא התשובה היא, בגין כך, מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשון לא מיתו שמפני שנדב ואביהוא מתו רק מיתת עצמם והם לא מתו מיתת נפשם כי הם זכו להתעבר בפנחס ולכן הכתוב קורא לפנחס בלשון רבים כי התעברו בו נדב ואביהוא. אמר רבי אלעזר ודאי משמע אלה, ומשמע ראשי ואמר רבי אלעזר שודאי הפירוש כדברך כי משמע אלה בלשון רבים ומשמע ראשי בלשון רבים וזה מורה כי התעברו בפנחס נדב ואביהוא.

מדוע הפסוק מייחס את פנחס עד אהרן הכהן

ובגין כך כתיב ומשום כך כתוב בפסוק, (במדבר כה) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן היה כהן בימים ההם. פנחס בן אלעזר הכהן מיבעי ליה וקשה שהיה צריך לומר פנחס בן אלעזר הכהן ולמה כתוב פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, אלא ככל אתר דאתא פנחס בן אהרן הכהן כתיב אלא אומר רבי אלעזר שכל מקום שכתוב פנחס הכתוב מיוחס עד אהרן הכהן להורות שפנחס היה כולל בתוכו את נפשות נדב ואביהוא שהיו בני אהרן, ואלעזר לא כתיב אלא אלעזר הכהן ואילו אצל אלעזר לא כתוב אלא רק אלעזר הכהן. דכתיב כמו שכתוב בפסוק, (במדבר כו) ולפני אלעזר הכהן. (במדבר לא) וכן כתוב ויאמר אלעזר

זוהר על הפרשה

נדב ואביהוא מתו בשתי מיתות מיתת נפשם ומיתת בלא בנים

"וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבם לפני יהוה וימותו". (דף נ"ז ע"א) תרי בני אהרן קריבו אשא נוקראה, דלא אתיחדו שמייה כדקא יאות, ואהוקדו כנודא אמנם שני בני אהרן הקריבו אש וזה ולא יחדו את שמו כדאוי ולכן הם נענשו ונשרפו באש. רבי יצחק אמר, כתיב, אחרי מות, וכתיב וימותו. פיון דאמר אחרי מות שני בני אהרן, לא ידענא, דקא וימותו שהרי כתוב אחרי מות וכתוב וימותו, וקשה מכיין שכתוב אחרי מות שני בני אהרן וכי אנו לא יודעים שהם מתו ואם כן למה כתוב וימותו. אלא הכי תנינן, תרי מיתות הוו, חד לפני יהוה, וחד, דלא הוו להו בגין אלא כך למדנו ששתי מיתות היו בזה, אחד שהם מתו מיתת נפשם לפני ה' ואחד שהם מתו מיתת גופם בלא בנים, דכל מאן דלא זכי לבגין מית הוא. בגין כך, אחרי מות, וימותו כי כל מי שהוא לא זוכה בנים הוא נחשב למת ולכן כתוב גם אחרי מות וגם וימותו.

נדב ואביהוא זכו להתקן ע"י פנחס

רבי אבא אמר וחלק על רבי יצחק ואמר שהם לא מתו מיתת נפשם כי הם התעברו בפנחס, מאי דכתיב כי יש לשאול שמש"כ, (במדבר ג) וימת נדב ואביהוא לפני יהוה בקהריכם אש וזה לפני יהוה במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכתו אלעזר ואיתמר. מאי דא לגבי דא, דכתיב, ובנים לא היו להם, ויכתו אלעזר ואיתמר וקשה מה הסמיכות של ובנים לא היו להם לגבי מש"כ ויכתו אלעזר ואיתמר ומה זה קשור זה לזה. אלא רזא דמלתא. האי דאמינא, וימותו, דלא הוו להו בגין. ודכי הוא ודאי אלא סוד הדבר הוא שמה שאמר הכתוב וימותו היינו שלא היו להם בנים וכך הוא בודאי. אבל לא כשאר בני עלמא, אף על גב דלא אנסיכו, דהא אלין לא מיתו אלא מיתת גרמיהון, אבל מיתת נפשון לא מיתו אבל הם לא מתו כמו שאר בני העולם שמי שאין לו בנים אינו זוכה להבנם לפירושו של הקב"ה כי אפילו שהם לא נשאו נשים והם אינם ראויים לתקן ע"י יבום, ככל זאת הם נתקנו ונתעברו בפנחס כי הם מתו רק מיתת עצמם ולא מיתת נפשם ולכן כתוב ובנים לא היו להם ואח"כ נסמך ויכתו אלעזר ואיתמר לומר שהם זכו להתקן ע"י אלעזר שהוליד את פנחס (רמ"ק).

בגין דא יפקון מ

הפקון וגו' ולא כתוב בן אהרן הכהן אלא רק בפנחס כתוב כך, והוא להורות שהיו בו את נפשות נדב ואביהוא שהיו בניו של אהרן. ועל דא מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשון לא מיתו ולכן הם מתו רק מיתת גופם ולא מיתת נפשם כי הם זכו להתעבר בפנחס.

ותנינן ברזא דמתניתין, תרי זוג, פן הם ולמדנו בסוד המשנה שיש בשם פנחס שתי חלקים והם זוג אחד שאלו החלקים הם פ"ח דהיינו שע"י הפנים האלו שהתעברו בפנחס שהם נדב ואביהוא שהיו גדולי ישראל חס הקב"ה על ישראל והצילים מהמיתה (מק"מ). והא אתמר, יו"ד ועידא כיני אתון דפנחס וכן למדנו שיש אות י"ה הקטנה בין האותיות של פינחס. דהאי יו"ד כליל תרי כהדא, ודא הוא רזא דמלה, והא אתמר להורות שאותה אות יו"ד כוללת שתיים כאחד דהיינו שאות י' הרומזת ליסוד היא כוללת ומחברת כאחד את נדב שהיה בסוד המלכות ואביהוא שהיה בסוד ז"א וזהו סוד הדבר של אות י' בשמו של פינחס וכבר נחבא הענין (רמ"ק).

מדוע נדב ואביהוא התעברו רק בפנחס ולא בשני אנשים

רבי אלעזר שאיל לאבוי רבי אלעזר שאל את אביו רשב"י, אמר ליה, והא תרי אינון ותרי הוו, אמאי לא אשתכחו תרי ואמר לו שהרי נדב ואביהוא היו שתי נפשות מנצח והודו ומשום כך הם היו שני אנשים נפרדים ואם כן קשה למה הם לא נמצאו בעולם בסוד עיבור בשני אנשים אלא רק בפנחס שהוא אחד. אמר ליה, תרי פלגי גופא הוו, דהא לא אנסיכו, ובגין כך, כהד אתכלילו אמר לו רשב"י מפני שהם היו שני חצאי גוף כי נ"ה הם שני הרגלים שהם שני חצאי הגוף וכן מפני שהם לא היו נשואים הם היו רק חצי גוף ומשום כך הם נכללו באיש אחד שהוא פנחס, דכתיב, ותלד לו את פינחס אלה ראשי וגו' כמו שכתוב ותלד לו את פנחס שהוא אחד ואח"כ כתוב לשון רבים אלה ראשי להורות שנדב ואביהוא נכללו בו.

פנחס בקנאותו תיקן את הפנס שעשו נדב ואביהוא

יו"ד דפנחס, לא אתייהיב ביה להכרא אתון, אלא בשעתא דקני לקודשא בריך הוא, ואתא לישרא עקימא ואתא י' של פינחס שכאה לחבר את האותיות פ"ן עם ח"ס לא ניתנה בו אלא רק בשעה שהוא קינא לקב"ה כמעשה של זמרי שע"ז הוא יישר ותיקן את מה שנתעקס, דהמא דהאי את ברית קדישא, עייל זמרי ברשותא אחרא דהיינו שפנחס ראה את האות ברית קודש שהכניס זמרי ברשות אחרת ולכן הוא קינא את קינאת ה' והרג את זמרי. ובמה דאתעקם בקדמיתא, אתתקן כהא וע"ז כמה שהתעקם והתקלקל בהתחלה ע"י נדב ואביהוא, נתקן כאן ע"י קנאותו של פנחס שבו

זוהר על הפרשה

וְקָבְלָא, וְיִתְבַּע הַחֹא (דף ג"ח ע"א) מַאֲרִיָּה דְּפִקְדוֹנָא, חֲשֵׁכָנָא מְנִיחָו עד שלא יבוא אותו היום שיסבה עליהם בחושך ואפילה בקבר, ויתבע מהם בעל הפקדון את החשבון על כל מעשיהם כי נפש האדם היא פקדון מואת הקב"ה.

התורה מרימה קולות ומכרזת שיבואו ללמוד

וּכְרוּזָא כָּל יוֹמָא קֹאֲרִי עֲלֵיהוּ, וְנִשְׁמַתְהוֹן, אִסְתִּידַת בְּהוֹן כָּכָל יוֹמָא וְלִילִיָּא וְהַכְרוּ כָּל יוֹם קוֹרָא עֲלֵיהֶם שׁוּבוּ בָּנִים שׁוֹכְבִים וְאִפִּילוּ שְׁהִם אִינֶם שׁוֹמְעִים כְּכ"ז נִשְׁמַתִּים שׁוֹמְעַת וְהִיא מוֹהִירָה אוֹתָם עַל כֵּךְ וְכַן הַנִּשְׁמָה מַעֲדִירָה בָּהֶם בְּכָל יוֹם וְלִילָה, אוֹרִייתָא רֵאמַת קִלְיִן לְכָל עֵבֶר, מַכְרִזָּת וְאוֹמְרָת, וְכַן הַתּוֹרָה מַרְימָה קוֹלוֹת לְכָל עֵבֶר וְהִיא מַכְרִזָּה וְאוֹמְרָת, (משלי א) **עַד מָתִי פָתִים תֵּאָחֲבוּ פָתִי** (משלי ט) ועוד היא מכריזה ואומרת **מִי פָתִי יִסֵּר הַנֶּה חֹסֵר לֵב אֲמָרָה לוֹ. לֵכוּ לְחַמּוֹ בְּלִחְמִי וְשִׁתּוֹ בֵּינִי מִסְכָּתִי** דהיינו אם אין לכם משל עצמכם אז באו הנה ואכלו בלחמי ושתי דהיינו ייני והיא לשון מליצה שהתורה היא נחמדת והיא מאירת עינים ודונגת דעת להוֹנִים בָּהּ וְכֹאֵלִי הִיא מַכְרִזָּה וְאוֹמְרָת כָּל הַרְצָה לְלִמּוּד יִבֹּא וְלִמּוּד וְאֵנִי אֲחִיכִם אוֹתוֹ (מצודות). וְלִית מֵאֵן דִּירְכִין אוֹדְנִיָּה, וְלִית מֵאֵן דִּיתַעַר לִבִּיהּ וְאֵן מִי שִׁיטָה אֵת אוֹתוֹ וְכַן אֵין מִי שִׁיעוּרֵד אֵת לִיבּוֹ לְהִטִּיב אֵת דַּרְכּוֹ.

מכאן והלאה לא יהיה דור כמו אותו הדור של רשב"י עד שיבוא הדור של מלך המשיח

תֵּא חַזִּי, זְמִינִין דְּרִי בְּתַרְאִי דִּייתוֹן, דִּיתַנְשִׁי אוֹרִייתָא מְבִינִיחָו בֵּא וְרֵאָה שְׁעִתִּידִים הַדּוֹרוֹת הַאֲחֵרִים שִׁיבֹאוּ, שֶׁתִּשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מִכִּינִיחָם, וְחִיבִימִי לִבָּא יִתְכַנְשׁוֹן לְאַתְרֵיהֶוּ, (ס"א לֵאדָּרָא קִרְיָשָׁא) וְלֹא יִשְׁתַּכַּח מֵאֵן דְּסִגִּיר וּפְתַח. וְוִי לְהֵוֹא דָּרָא וְהַכְמִי הֵלֵב יִתְאַסְפִי לְמִקּוֹמָם דִּהֵינּוּ שִׁיטְלִקוּ מֵהָרָצִין וְלֹא יִצְאָ מִי שִׁסְטֵר וְיִתְרִין אֵת הַקּוֹשִׁיּוֹת וְאִפִּילוּ לֹא יִיָּדָה מִי שִׁפְטָה לְשֹׁאֵל בְּכָלִל קוֹשִׁיּוֹת וְאִי לֹא אוֹתוֹ הַדּוֹר (דְּמִשְׁק אֲלִיעוֹר). וּמִכָּאֵן וְלִהְלָאָה, לֹא יִהְיֶה דָּרָא כְּדָרָא דָּא, עַד דָּרָא דִּייתִי מִלְּכָא מְשִׁיחָא, וּמִנְדָּעָא יִתַּעַר בְּעֵלְמָא וּמִכָּאֵן וְהִלָּאָה לֹא יִיָּדָה דּוֹר כְּמוֹ אוֹתוֹ הַדּוֹר שֶׁל רִשְׁבִּי עַד שִׁיבֹא הַדּוֹר שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁאֵין יִתְעוֹרֵר הַדַּעַת בְּעוֹלָם, דְּכֵתִיב שְׁעִלִּיהֶם כְּתוּב, (ירמיה לא) **כִּי כָלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.**

עֵיר וְקִדִּישׁ מִן שְׁמִיָּא נְחִית

אֲתִינִין עֲלֵיהּ, כְּפִרָה דְּחֻבּוֹי אֵינּוֹן וּמִכָּאֵן לְמַדְנוּ שְׁכָל אוֹתוֹ אֲדָם שְׁבָאִים עֲלִיזוּ יִסּוּרִים ע"י קוֹנֵן, הֵם כְּפִרָה עַל עוֹנוֹתָיו. וְכָל מֵאֵן דְּמַצְטַעַר עַל יִסּוּרֵיהוֹן דְּצִדִּיקָא, מַעֲבִירִין חֻבִּיָּא דְּלֵהוֹן מַעֲלָמָא וְכָל מִי שֶׁמַּצְטַעַר עַל הַיִּסּוּרִים שֶׁל הַצִּדִּיקִים מוֹחֲלִים לוֹ וּמַעֲבִירִים אֵת חֲטָאוֹ מֵהָעוֹלָם. וְעַל דָּא בִּיזְמָא דָּא, קוֹדִין, אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֹן, דִּישְׁמַעוֹן עֲמָא, וְיִצְטַעְרוֹן עַל אֲבוֹדָהוֹן דְּצִדִּיקָא, וְיִתְכַפֵּר לְהוֹן חֻבִּיהֶוּ וְעַל כֵּן בִּיּוֹם הַזֶּה שֶׁל יוֹה"כ קוֹרִאִים בְּתוֹרָה בְּפִרְשֵׁת אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֹן כְּבִדִּי שִׁישְׁמַעוּ הָעָם וְיִצְטַעְרוּ אֵל אֲבִידַת הַצִּדִּיקִים וְע"כ יִתְכַפֵּר לָהֶם עוֹנוֹתָם. וְכָל דְּמַצְטַעַר עַל אֲבוֹדָהוֹן דְּצִדִּיקָא, אוֹ אֲחִית דְּמַעֲיָן עֲלֵיהֶוּ, קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא מַכְרִיז עֲלֵיהּ וְאוֹמֵר, (ישעיה ו) **וְסֵר עוֹנֶךָ וְחֲטָאתֶךָ תִּכְפֹּר** וְכָל מִי שֶׁמַּצְטַעַר עַל אֲבִידַת הַצִּדִּיקִים מֵהָעוֹלָם אוֹ מִי שֶׁמּוֹרִיד דְּמַעוֹת עֲלֵיהֶם אוֹ הַקֶּב"ה מַכְרִיז עֲלֵיו וְאוֹמֵר לוֹ וְסֵר עוֹנֶךָ וְחֲטָאתֶךָ תִּכְפֹּר. וְלֹא עוֹר, אֵלָא דְּלֹא יִמּוֹתוֹן בְּגוֹי בִּיזְמוֹי וְלֹא זֶה בְּלִבֵּד אֵלָא הוּא יוֹכֵחַ שְׁלֹא יִמּוֹתוּ בְּגוֹי כַּחֲיוֹ. וְעַלִּיהּ כְּתִיב וְעֲלִיזוּ יִתְקִים הַפְּסוּק שְׁכֻתוֹ, (ישעיה נג) **יִרְאָה זֶרַע יֶאֱרִיד יָמִים וְגו'.**

רשב"י תמה על בני העולם

וְיֵאמֵר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה דְּבַר אֵל אֶהָרֹן אַחִיד וְאֵל יִבֹּא כָּכָל עַת אֵל הַקִּדְשׁ וְגו'. (ויקרא טו) **רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (קֹהֵל א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֵל הַיָּם וְהֵיכָל אֵינְנוּ מֵלָא וְגו'.** אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּוֹהֵנָא עַל בְּנֵי עֲלָמָא, דְּהָא לִית לְהוֹ עֵינִינִין לְמַחְזִי, וְלִבָּא לְאַשְׁנָחָא אֲמַר רִשְׁבִּי תִמָּה אֵנִי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁהִרִי אֵין לָהֶם עֵינִיִּים לִרְאוֹת אֵת מַאֲוֵרוֹת הָעוֹלָם וּמַאֲוֵרוֹת הַזֶּהֱמִים מִכִּימִים אֵת הָאָדָם עַל הַעֲתִיד וְכַן אֵין לָהֶם לֵב לְהַשְׁגִּיחַ מֵעֲצָמָם לִרְאוֹת אֵת הַגּוֹלֵד (ר"מ ק), וְלֹא יִדְעִין, וְלֹא שׁוֹיִין לִבִּיהֶוּ לְאַסְתַּכְלָא בְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיחָו, חִיד גִּימִינִין, וְלֹא מִתְעִירִי מִשְׁנַתִּיהֶוּ וְהֵם לֹא יוֹדְעִים וְאִפִּילוּ אֵין לָהֶם רַצוֹן לִדְעַת וְהֵם לֹא נוֹתִינִים בְּלִיבֵם לְחַתּוּכֹן וּלְהַסְתַּכֵּל בְּרַצוֹן קוֹנֵם וְאִידֵם יִשְׁנִים וְהֵם לֹא מַתְעוֹרְדִים מִשְׁנָתָם, עַד לֹא יִיתִי הַחֹוֹא יוֹמָא דְּחַפִּי עֲלֵיהֶוּ חֲשׂוֹקָא

הֵם הָיוּ כְּלוּלִים. בְּנוֹכְרָאָה אֲתַעֲקֵם בְּקִדְמִיתָא, דְּכֵתִיב, **בְּחֻקֵּיכֶם אֲשֶׁר זָרָה** דִּהֵינּוּ בְּחַתּוּלָה הִיָּה פֶּגַם וְקִלְקוּל כֹּאשׁ נִזְכְּרִית כְּמוֹ שְׁכֻתוֹ בְּחֻקֵּיכֶם אֲשֶׁר זָרָה, **הֵכָא בְּנוֹכְרָאָה, אֲתַתְּקוֹן, כְּמוֹהֵם דְּכֵתִיב, (מלאכי ב) וְכַעַל בַּת אֵל נָכַר** וְכַאֵן נִתְקַן הַדְּבַר ע"י הַרִיעַת הָאִשָּׁה הַנּוֹכְרִית כְּמוֹ שְׁכֻתוֹ עַל אִשָּׁה נִזְכְּרִית וְכַעַל בַּת אֵל נָכַר. **מָה לְהֵלֵן אֲשֶׁר זָרָה, אֵין כָּאֵן נָמִי אִשָּׁה זָרָה** וְכֹמוֹ שֶׁשֵּׁם הִיָּה הַפֶּגַם כֹּאשׁ זָרָה כֵּךְ גַּם כֹּאֵן הִיָּה הַתִּיָּקוֹן ע"י הַרִיעַת הָאִשָּׁה הַזֹּרָה.

קריאת פרשת מיתת אהרן ביוה"כ מכפרת במקום הקרבעות

תֵּאנָא אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהָא יוֹמָא דְּכַפּוּרִי, אֲתַתְּקוֹן לְמִקְרִי פִּרְשֵׁתָא דָּא, לְכַפֵּרָא לְיִשְׂרָאֵל בְּגוֹלּוֹתָא לְמַדְנוּ שֶׁאֲמַר רַבִּי יוֹסִי כִּי בִיּוֹם הַזֶּה שֶׁל יוֹה"כ נִתְקַן לְקִרְוַת פִּרְשָׁה זֶה שֶׁל אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֹן כְּבִדִּי לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹתָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹלוֹת כְּמִקּוֹם הַקְּרַבּוֹת שֶׁהָיוּ מַכְפִּירִים בְּזִמְנָן בִּיה"ק, בְּגִין דָּא, סִדְרָא דִּיזְמָא דָּא, הֵכָא אִסְתַּדֵּר, וּבְגִין דְּמִיתְתַּהוֹן דְּכִנִּי אֶהָרֹן, מַכְפֵּרָא עַל יִשְׂרָאֵל וְלֵךְ הַסֵּדֵר שֶׁל יוֹה"כ נִסְדֵּר בְּפִרְשָׁה כֹּאֵן כְּבִדִּי שִׁיקְרָאוּ אֵת זֶה כְּצִיבּוֹר בִּיזְמוֹה"כ, וְעוֹד טַעַם מִשּׁוֹם שֶׁמִּיתָתָם שֶׁל שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֹן הִיא מַכְפֵּרָת עַל עוֹנוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

כָּכָל זְמָנָא דְּצִדִּיקָא מוֹסְתַלְקִי מַעֲלָמָא, דִּינָא אִסְתַּלַּק מַעֲלָמָא, וּמִיתְתַּהוֹן דְּצִדִּיקָא מַכְפֵּרָת עַל חֻבִּי דָּרָא כָּכָל זִמְן שֶׁהַצִּדִּיקִים מוֹסְתַלְקִים מֵהָעוֹלָם הַדִּין מוֹסְתַלַּק מֵהָעוֹלָם וּמִיתָתָם שֶׁל הַצִּדִּיקִים מַכְפֵּרָת עַל עוֹנוֹת הַדּוֹר. וְעַל דָּא פִּרְשֵׁתָא דְּכִנִּי אֶהָרֹן, בִּיזְמָא דְּכַפּוּרִי קִרְיָן לָהּ, לְמַהֲוִי כְּפִרָה לְחֻבִּיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל וְלֵךְ אֵת פִּרְשֵׁת מִיתַת בְּנֵי אֶהָרֹן אֲנוּ קוֹרִאִים בִּיזְמוֹה"כ כְּבִדִּי שִׁמִּיתָתָם תְּוִיָּה כְּפִרָה עַל עוֹנוֹתָם עִם יִשְׂרָאֵל. אֲמַר קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, אֲתַעֲסִקוּ בְּמִיתְתַּהוֹן דְּצִדִּיקָא אֲלִין, וְיִתְחַשֵּׁב לָכוּ כֹאֵלִי אֲתוֹן מְקַרְבִּין קִרְבָּנִין בְּהָא יוֹמָא לְכַפֵּרָא עֲלֵיהֶוּ וְאֲמַר הַקֶּב"ה לְיִשְׂרָאֵל שֶׁתִּתְעַסְקוּ בְּמִיתָתָם שֶׁל הַצִּדִּיקִים הָאֵלִי ע"י שֶׁתִּצְטַעְרוּ וְתִתְעוֹרְדוּ הַסֵּפֵר עֲלֵיהֶם וְיִחַשֵּׁב לָכֵם כֹּאֵלִי אֲתִם מַקְרִיבִים קוֹרְבָנוֹת בְּאוֹתוֹ יוֹה"כ כְּבִדִּי שִׁיחִיה כְּפִרָה עֲלֵיכֶם. דְּתַנְיִין, כָּל זְמָנָא דְּיִשְׂרָאֵל יְהוֹן בְּגוֹלּוֹתָא, וְלֹא יִקְרָבוּן קִרְבָּנִין בְּהָא יוֹמָא, וְאֵינְנוּ תְרִין שְׁעִדִּין לֹא יִקְלִין לְקִרְבָּא כִּי לְמַדְנוּ שֶׁל זִמְן שִׁיִּשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּגוֹלוֹת וְהֵם לֹא יוֹכִלִים לְהַקְרִיב קוֹרְבָנוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁל יוֹה"כ וְגַם אֵת אֵלֹהֵי שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים שֶׁל יוֹה"כ הֵם לֹא יוֹכִלִים לְהַקְרִיב, יִהְיֶה לְהוֹ דְּכִרְבָּנָא, דְּתַרִּי בְּנֵי אֶהָרֹן, וְיִתְכַפֵּר עֲלֵיהֶוּ כָּכָל זֹאת יִהְיֶה לָהֶם הַיּוֹכִיכֹן שֶׁל מִיתַת שְׁנֵי בְנֵי אֶהָרֹן כְּמִקּוֹם הַקְּרַבּוֹת הָאֵלֹהֵם וְכֹה יִהְיֶה לָהֶם כְּפִרָה עַל עוֹנוֹתָם.

כל המצטער על מיתת הצדיקים או שמוריד דמעות עליהם הקב"ה מכפר חטאיו ובניו לא ימותו בחייו

מִכָּאֵן אֲוִלִּיפְנָא, כָּל הַחֹוֹא בְּרֵשׁ דִּיִּסּוּדִי דְּמֵאֲרִיָּה

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם בנידו שמואל שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי הקודש'
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך מעשיות על רבי יהודה צדקה זצוק"ל

ממשלה שלוקחת נשמות

רבי יהודה צדקה זצ"ל היה אומר:
"השוואה האיומה שהייתה לפני שנת
תש"ח, נרצחו כה מיליונים מבני
עמנו ע"י הגרמנים, שהרגו
רק גופות. אבל, צדיקים

להיזהר שפה, בארץ ישראל,

לא יהרגו את הנשמות. הממשלה,

לא הורגת גופות, אך לוקחת את
הנשמות ופוצעת אותן".

ואז, במלחמת

יום הכיפורים,

הוציא הרב

"קול קורא"

לכני הישיבות,

להיזהר מאוד

על הנשמות.

גם בימינו, יש מכשיר

שנקרא "אייפון", שרוצח את

הנשמות, וזו בעיה גדולה מאוד.

צריך מאוד להיזהר ממנו, כי

"רבים חללים הפילה".

מתלמידיו של אברהם אבינו

אברהם אבינו היה עושה כל מה

שביכולתו כדי להכניס את כולם תחת

כנפי השכינה. הוא היה מחזיר באנשים

יראת שמים ואהבת השם גדולה מאוד, גם

כשהיה חולה וחלוש.

סיפר מורנו הרב שליט"א, שהוא למד אצל רבי

יהודה צדקה זצ"ל, ואף פעם לא ידע שהרב מכניס

אורחים ביום שבת קודש. יום אחד, הרב היה

צריך משהו מראש הישיבה, והגיע ביום

השבת אל ביתו של ראש הישיבה, רבי

יהודה צדקה. לפי שסגנונו של ראש

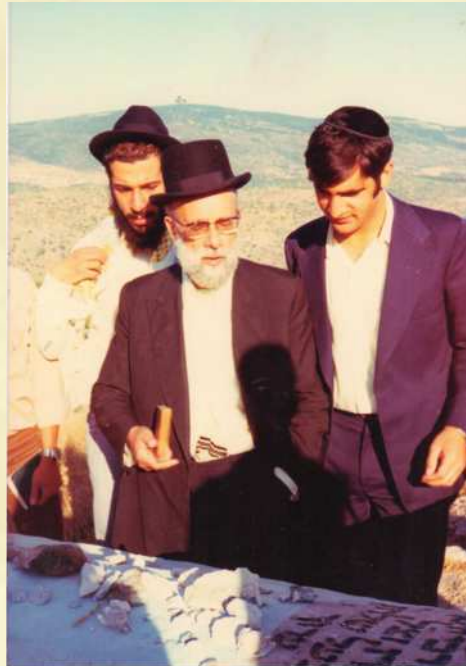
הישיבה היה רציני מאוד ומדקדק על

זמניו ודקותיו לאץ ערוך. ואילו להכניס

אורחים פשוטי עם לביתו, אמר לגזול זמן

לא מבוטל ביחס אליהם מתוך זמנו היקר

הזמן ביניהם. באסיפה הזאת, דנו האם לשלוח את
בני התורה להשפיע ולקרב יהודים בשעות הערב, או
להשאירם בישיבות לשבת ולשקוד על לימודם. דעת
רוב הנוכחים נטתה לכך, שלא יעזבו בני הישיבות את
הגמדות, אלא ימשיכו ללמוד. מאחר והרבנים פחדו על
הבחורים, שלא יתרחקו חלילה מהלימוד. הרב צדקה
היה הרב הספרדי היחיד שהזמן לאסיפה, כשכל
הרבנים משוחחים ביניהם באידיש, והרב לא מבין
את דבריהם מאחר ולא שלט בשפה זו. בשלב מסוים,
הזמינו גם אותו לומר את דבריו.

עם תלמידיו בקברות צדיקים בצפת

קם רבי יהודה צדקה ואמר: "רבותי, הגמרא אומרת,
'כל המלמד את בן חברו תורה, זוכה ולמוד כישיבה של
מעלה'. מה החידוש, שבזכות שהוא מלמד את בן חברו
תורה הוא זוכה לכך? אלא, לומר לנו, שאם פה הוא
עוזב את הלימוד שלו, ומקדיש חלק מזמנו כדי ללכת

עם חכם יעקב מוצפי וחכם בן ציון

מפז של ראש הישיבה. כשנכנס לבית, ראה הרב יהודי
אחד, שמעון אגסי - שהיה גלמוד, ולא היה מי שידאג
לו - שוכב על מיטתו של ראש הישיבה, כשנעליו
מלאות בוך. הרב רצה לגעור בו. איך הוא ישן כך על
המיטה של ראש הישיבה? אולם, הרב צדקה ראה
זאת ואמר לכבוד הרב, "מה אתה עושה? תעזוב אותו!"
מורנו הרב שליט"א ניסה לומר, "מדוע שילכלך כך
את המיטה של הרב?", אך הרב צדקה ביקש
שיניח לו כך. לאחר זמן, סיפרה הרבנית
צדקה למורנו הרב שליט"א, שכל
ליל שבת וחג, כל ה'מסכנים'
והטיפוסים ה'משונים' היו באים
לביתו של הרב צדקה. למשל,
אוחז אחד ששכב על המיטה,
היתה לו חולצה שאולי לא
החליף אותה כמה שבועות.
העניבה שלו, במקום שתהיה
מקדימה, היתה נוטה לאחור;
וגם הנעליים כבר ראו ימים
טובים יותר. כל הטיפוסים
האלה היו עולים כל ליל שבת
לאכול אצל הרב, וראש הישיבה,
שהיה אדם עדין כאופיו, הכניס
לביתו את כל הטיפוסים האלה כדי
לשמח את ליבם.

בנוסף, בערב שבת היה ראש הישיבה נותן
כסף לאברך עני באופן קבוע, שיקנה לעצמו את צרכי
השבת. כל זה, כאשר הרב בעצמו חי בעוני, ולא היה
לו כדי כלכלת ביתו, ויהי הדבר לפלא גדול.

אוהב את הבריות ומקרבן לתורה

כשהיה הרב צדקה בן עשרים וארבע, מינה אותו
חכם עזרא עטיה זצ"ל ראש הישיבה אז, לתפקיד
מנהל רוחני. הוא היה אחראי על כל הרבנים בישיבה,
ודווקא על רקע תפקיד זה בלטה ענותנותו הגדולה.

הרב היה מקרב רחוקים וכל שאיפתו היתה ללכת
ולזכות את עם ישראל. הדבר הכי גדול בעולם אצלו,
היה להכניס בחורים לישיבות. גם חכם עובדיה למד
לעשות כך מראש הישיבה. עם כל אהבתם הגדולה
לתורה, עם כל הקושי להיפרד מהגמרא, היו הולכים
ומכתחים רגליהם ממקום יישוב אחד למשנהו, רק
כדי לזכות את עם ישראל.

פעם, ערך "ועד הישיבות" אסיפה גדולה, וישבו
שם כל גדולי ישראל, והרב צדקה

יציאת מצרים בלילות מן הפסוק "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך" - "ימי חייך" אלו הימים, ו"כל ימי חייך" אלו הלילות? וכי לא מוטב היה - כפי שהקשה רבינו מהרש"א בחידושי אגדות שלו - שייכת "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים בחייך" בלבד, בלא "ימי" ובלא "כל", ולא נצטרך כלל לזכור את מצוות זכירת יציאת מצרים בלילות?

בעוד הקושיא מרחפת בחלל וכל הנוכחים מהדהדים בו, השיב עליה רבינו יהודה זלה"ה בלשונו הצחה: "הדברים פשוטים על פי המבואר בספר 'שאגת אריה' (סימן י"ב), דאף שמזכירים יציאת מצרים גם בלילות, מכל מקום נשים פטורות ממצווה זו, לפי שזכירת יציאת מצרים בלילה - זמנה רק כל הלילה, ואילו של יום - זמנה רק כל היום, ואם כך, וכל אחת מהן היא מצוה בפני עצמה. ממילא, הרי אלה מצוות עשה שהזמן גרמא, והנשים פטורות מהן.

אמור מעתה, זה שהכתוב מלמדנו חיוב זכירת יציאת מצרים על ידי מיעוט וריבוי "ימי" ו"כל" - בדווקא הוא, היינו כדי להבדיל בין חיוב יום לחיוב לילה, ולפטור הנשים, שהרי, אם היה הכתוב מחייבנו זכירה זו בלשון סתם "בחייך" לא היינו יודעים כלל שזו מצוה עשה שהזמן גרמא.

למשמע דבריו, תירוצו מבריק וחודר, שנאמר כמעט בנשימה אחת עם הקושיא, נתמלא הגר"ע יוסף שמחה גדולה וצהלו פניו, ואף קבע תירוצו זה בספרו "חזון עובדיה" על הגדה של פסח (ח"ב עמ' רפ"ב). ויש להדגיש שמ"מ לענף הלכה ראוי גם לנשים להזכיר מידי יום את יציאת מצרים

עם חכמי פורת יוסף חכם יוסף עדס וחכם עזרא שעיי

ביקור חג בצל גדולי הדור

כיו"ט ראשון של פסח אחרי הסעודה, נוהג היה רבינו זלה"ה לצאת בליווי פמליה קטנה של בני משפחה ומקורבים, כדי לערוך "ביקור חג" אצל אישים אחדים.

היו מתאספים אצלו כמה מתלמידיו וקרוביו, והיה יוצא בליווייהם להקביל פניהם של זקני משפחתו וראשי העדה, בראשם דודו החכם רבי צדקה חוצין זלה"ה. שורת-ביקוריו היתה נמשכת עד לבית ראש-הישיבה, הגר"ע עטייה זלה"ה, כשכוונתו הטהורה לקיים דברי חז"ל, "חייב אדם להקביל פני רבו ברגל". מאוחר יותר, היה רבו הגר"ע עטייה משיב לרבינו ביקור בביתו, ומביע בזה את חיבתו והערכתו הגדולה לרבינו.

כשחזר תלמידו וידידו של רבינו, הלא הוא מרן הגר"ע יוסף זלה"ה, ממצרים, בה ישב על מדרין בק"ק קהיר במשך שנים אחדות, ביקר רבינו גם בביתו. שמח הגר"ע יוסף לקראתו שמחה רבה, והיו הם יושבים יחדיו ודברי תורה קולחים מהם כמעין המתגבר, מפה אל פה, כדרך תלמידי חכמים שדברי תורה חביבים עליהם בכחית "כל היום היא שיחת".

בתוך הדברים, פתח הגר"ע יוסף והקשה, מה הוא זה שאמרנו ליל אמש בהגדה, שלומדים זכירת

ולקרב את הלבבות ולהכניסם תחת כנפי השכינה, הוא לא יפסיד את התורה שיכול היה ללמוד בזמן הזה? ואז הוסיף הרב והביא ראיות לדבריו - כמו למשל, אביי, שעליו מספרת הגמרא, שהלך פעם שלושה פרסאות כדי להציל אדם מעבירה, למרות שבכך ביטל מלימודו.

חשבו כל הנוכחים באסיפה, שהרב לא הבין מה הם דיברו עד עכשיו. אך אז, קם יו"ר "ועד הישיבות" ואמר, "מה שדיבר הרב צדקה, זה הדבר הנכון, ולא כל הפלפולים שעשינו אנחנו במהלך האסיפה. צריך לעזוב הכל וללכת לקרב רחוקים".

בפיך ובלבבך לעשותו

ראש הישיבה, רבי יהודה צדקה זצ"ל, תמיד היה אומר, שאדם חולה, אם רצונו להירפא, כשהוא שומע שיש רופא גדול בניו-יורק שיכול לרפאותו, האיש הזה יוציא כל כספו וימכור את כל אשר לו, ויעלה על המטוס הראשון שיביא אותו לשם, בתקווה שהרופא הזה ירפא אותו.

"הגוף נגוף", אך מה עם רפואת הנפש?

על כך אומר הקדוש ברוך הוא, "לא בשמים היא, ולא מעבר לים היא. בפיך ובלבבך לעשותו". כלומר, גם אם אין לך כל כך כוח להוציא מילים מהפה, אז תהרהר בתשובה 'בלבבך'. אדם לא יכול להגיד, "אני לא יכול". אלא, "פיתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם". אתה רק תתחיל, והכל יסתדר.

טוב חבר טוב

פעם, סיפר ראש הישיבה, רבי יהודה צדקה זצ"ל, על יהודי אחד שהכניס את ילדיו למוסד חינוכי לא טוב. הזמין אותו אליו ראש הישיבה לביתו לדבר איתו.

תוך כדי הדברים פרץ האיש בכבי נורא ואיום ואמר, "אני רוצה שהילדים שלי יתחנכו במקום טוב. אני גם לא מפסיק להתפלל על כך, אך עקרת הבית לא רוצה".

שאל אותו ראש הישיבה, "צמת על כך? בכית? ישבת על הארץ ובכית לה? על גורל הילדים שלך?" דברי הרב השפיעו מאוד על האיש, ולמחרת הוא שב לביתו, התיישב על הרצפה והחל לבכות. גם כשקראה לו אשתו לבוא לאכול, הוא סרב לבוא.

שאלה אותו אשתו מה קרה לו, והוא ענה לה שמרגע זה ואילך הוא יושב באבל על ילדיו שסטו מהדרך ולומדים במקום חינוך לא טוב.

אשתו שמעה זאת, ונחרדה עד עמקי נשמתה. רק אז היא קלטה את חומרת הדבר. היא הסכימה שייקח את הילדים וישם אותם איפה שהוא רוצה, במקום הכי טוב, מה שייגיד לו הרב צדקה. ואכן, היום ב"ה הבנים שלו הם רבנים גדולים.

חבר יכול להיות גם חרב, גם כחר, וגם קרח. לפעמים צריך לברוח. לפעמים זו חרב נעוצה. אותו יהודי ששמע בקול הרב צדקה, הרוויח שילדיו לא התחכרו לחברים שאין להם יראת שמיים.

מעלת הציון הקדוש ותיאור ימים עברו מהציון הקדוש

הזכות הגדולה להיות במירון בל"ג לעומר

כתב רבנו ה"ק איש חי: "מי שגר בארץ ישראל מצוה לנסוע למירון להיות שם בהילולא רבתי של עיר וקדיש התנא רשב"י, ובוראי "יושע שם ככל משאלות לבו לטובה". ועוד כתב, ומי שרגיל ללמוד בספרי זוהר"ק והתיקונים, ומאמרי רשב"י מהש"ס ומדרשים יש לו פתוח פה שם כבוא למירון להתפלל, ויוושע ככל משאלות לבו לטובה. והוסיף - שמי שנמשך אחר תורת רשב"י ומידותיו נקרא ג"כ "מתלמידו"

רבן של כל בית ישראל לדקוד עמו ביחוד, והאר"י שמע דברי תלמידיו ושחק, והשיב להם, הלא אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד, אני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לדקוד עמו? והבינו אז התלמידים את מחזה תואר הזקן הנזכר, כי הוא היה רשב"י בכבודו ובעצמו אשר שש ושמו בשמחת החברייא קדישא שבאו להילולא דיליה, ואן מה נענה אבתריהו. ומאז אק נודע הדבר מי הוא המשמש בקודש הנזכר רבי אלעזר אזכרי בעל החרדים, כי עקבותיו לא נודעו בעוז קדושתו וצדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא "והצנע לכת עם אלהיך". עכ"ל.

תחית המתים במירון בספר "זכרון ירושלים" מספר כי בשנת תקצ"ו היו מאות אנשים על ציון רשב"י על הגג, ורוקדים ושומחים וילד אחד נפל מן הגג לבור עמוק למטה למטה ולא הרגישו בו כלל, עד שאחד חצי שעה רק ידעו מהנעשה, ואביו היה הולך וכוכה כי הרופאים **ברקו אותו וחיה כבר קר וכאבן דומם מת ממש**, ואח"כ למחרת הקיזו לו דם וחיה ורקד עמהם, ורמזו על זה בספרים, שמעון בר יוחאי - ג' מחיה מתים.

התורם ששבר את רגלו

בספר "גדולת יהושע" מספר שבחילולא אצל הרשב"י זיע"א היה המנהג למכור ההדלקה, ובאחד מן השנים בא עשיר אחד גדול והעלה המקח עד לעשרת אלפים זהובים. סכום עצום מאד מאד, והדליק את המשוואה, והיו רוקדים על הגג קהל גדול רא זוטא ושכחי הרשב"י כליל ל"ג בעומר, ומעמד סיום באוהל המיוחד של ישיבתנו על הציון הקדוש במירון מאד והעשיר הנ"ל רוקד עמהם, והנה כמהלך הריקודים, נפל העשיר מן הגג ולא הרגישו בו עד לאחר שעה, אז הרימו אותו לחדרו כאשר רגליו שכורות לגמרי, והוא גונח מכאבים ולא היה שם רופא, והלכו להביא רופא מכפר הסמוך וכו' ועד שבא הרופא באו ולא מצאו אותו בחדרו וחפשו אחריו וראו

רשב"י" כמו שכתב המאירי [אבות פ"ה] על תלמידיו של אברהם אבינו, דכל מי שיש בו ג' דברים אלו מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה. אם כן, אלו תלמידי רשב"י שהם לומדים תורתו ומתנהגים בדרכיו על פי מידותיו וכו', רשב"י נהנה מאד מזה, והם כולם נקראים תלמידיו ממש, ויכולים להדבק נפשם אליו בהתקשרות עצומה, כמו שהיו תלמידיו בעולם הזה, כי אלו ההולכים בדרכיו על פי סדר תורתו גם אלו נקראו בנים ותלמידים אמיתיים ע"כ.

האר"י ז"ל עם רשב"י במירון פעם אחת בהיות האר"י הקדוש ותלמידיו בל"ג לעומר במירון על ציון קודש הקדשים רשב"י זיע"א, נתלהב האר"י עם החברייא ורקד עמהם שם זמן רב לכבוד הילולא דרשב"י, וגם היה שם זקן אחד כבגדים לבנים בעל צורה ובעל קומה משכמו ומעלה גבוה מכל העם, וגם הזקן הנזכר רקד לעצמו שם בשמחה עצומה עם חברת לווית אנשי בריתו שלא הכירום. **ובתוך הריקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז בידו של אותו זקן הנזכר ורקדו שניהם יחדיו זמן הרבה באש להבה**. ואחר כך אחז האר"י בידו של השמש הרב אלעזר אזכרי בעל החרדים ורקד עמו גם כן הרבה בשמחה ובטוב לבב.

ואחר שיצאו ממש, הרהיבו בנפשם עוד תלמידי האר"י הקדוש לאמר לרבם האר"י, אל נא יחד בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבוד הרם, ושזהו כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד כ"ק עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובוראי אדם גדול הוא, אבל מה שרקד בכבודו ובעצמו עם השמש הר"ר אלעזר אזכרי, אם כי הוא ירא שמים, אבל אין זה כבודו של רבינו

מן באר הרשב"י ושקו כל העדרים

מיהגעה ביישיבתנו מוסדות המיישי"ר

מראות הקודש

מקביעת מזווה לבית המדרש החדש

שע"י ישיבתנו הקדושה,

מיום שלישי ח' אייר תשפ"ה

הכנסת שעל יד הציון הקדוש הרשב"י, והניחתו על הרצפה שעל יד הציון הקדוש, ובקול מר ובכבי צעקה האשה אם הילד, הוי צדיק, צדיק רבי שמעון, הנני אמתך באתי כאן לכבודך לגלח בני היחיד להביאו כאן ביום ל"ג לעומר, ואתמול הבאתי חי ועשיתי לו התגלות כשירים ובזמרה, בתף ובכנור, במשתה ושמחה (כמו שנוהגים שם). ועתה איך אסע מכאן בלי הילד כו' כו', ובאיזה פנים אבואה הביתה. וקולותיה ובכיותיה היו נשמעים על כל החצר הקדוש, ולב מי לא נמס כמים לשמע את קול צעקת האשה מרת הנפש. ואחר כך קמה ואמרה, צדיק צדיק, הנני מניחתי לפניך כמו שהוא, אנא ממך אל תבישני ואל תחזיר פני ריקם, ותחזירו לפני חי וכריא כמו שהביאותי אתמול לפניך, ויתקדש שם שמים ושמן בעולם, וידעו כי יש ה' וצדיקים שופטים בארץ.

ולסגולה, סגרו הדלת של הבית הכנסת של ציון רשב"י ולא נשאר רק הילד, וכעבר איזה רגעים הקול נשמע מבית הכנסת, צעקת הילד לאמו. והחכם שם פתח הדלת לפניה, והנה הילד קם על רגליו וצועק: "אמא תני לי מעט מים כי צמא אני". ונתנו לו מים, והיא העלתו הגנה, למקום חדרה מקדם, ונעשה שם רעש גדול מתחית הילד המת. וכל הקהל באו לראות הילד החי, וגם הרופאים נתאספו שמה וכדקו את הילד, והודו ואמרו, שאין זה בדרך הטבע כלל, אלא מעשי נסים, תחית המתים על ידי התנא האלקי רבי שמעון. והתירו תכף ומיד לפתח שערי החצר, כי אין צורך לעשות הסגר. והנה זה קדוש ה' גדול מאד, וכל הקהל ברכו ברכת

מחיה המתים. עד כאן לשונו של ר' אשר שהיה עד ראיה במקום.

אותו רוקד על הגג, אמרו לו איך זה יכול להיות, וסיפר להם כי בא רשב"י בעצמו ואמר לו אתה תרמת סכום גדול מאד לכבודי היום, ועתה אתה תזכה להיות בריא ברנע זה, והעביר את ידיו על רגלי ותיכף עמדתי על רגלי, ועד עתה אני רוקד.

המגפה שהתפשטה והנס שהתחולל

את המעשה הבא ראה בעיניו בכלי ראשון ר' אשר זעליג מרגליות זצ"ל 'איש מירון' וסיפר את הדברים בזה הלשון: והנה לא אוכל להתאפק ולעצור מלספר מעשה ה', מעשה נס נפלא כי נורא הוא, אשר בעינינו ראינו, והנני עד ראיה לספר בקהל מעשה נס ופלא שראיתי בעיני בהיותי במירון ביום ל"ג לעומר בשנת תרפ"ג שחל אז ל"ג לעומר ביום הששי, ושכמעט רב הקהל מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג לעומר נשארו אז במירון לשבות שם את יום השבת, וטעמנו אז שמחת שבת עלאית פלאית.

וביום שבת קדש בכוכר אחר תפלת מוסף שהתפללנו אז בבית המדרש על יד הציון הקדוש של הרשב"י במגן האחרון קרוב לחצות היום, והנה נשמע קול רעש גדול שילד אחד מאחינו הספרדים שאמו נדרה לעשות לו תגלות (חלאקה) הראשונה במנהג הידוע, ופתאום אחוזו להילד מחלת החולירה רחמנא לצלק, ושכח חיים ומת והילד היה מנח באחד החדרים הקטנים הכנויים למעלה עלי גגות הציונים בחצר הקדש, וצו הרופאים (שהיו שם מטעם הממשלה) שצריכים לעשות הסגר על כל האנשים שהיו בחצר על מספר ימים. וכשנשמע מהחצר פקדה זו, רבים מההמון נבהלו והתחילו לברוח מהחצר החוצה אל ההרים וגבעות אשר שם, אבל מיד הגיעו ובאו שוטרי הממשלה וסגרו החצר על שערי ואין עוד יוצא ואין בא. ומבית ומבחוץ היו נשמעים צעקות קולות ובכיות, כי רבים מהיוצאים מחוץ לחצר עזבו את ילדיהם ואנשי ביתם, וחפציהם כפנים החצר, והחצר נסגר ונשמר על ידי השוטרים, ועל כולם עלה ונשמע קול יללה מהאשה אם הילד המת, שכנה הראשון והיחיד, שהביאתו על תגלותו הראשונה, נהפכה שמחתה לזוהג. ואנכי בעיני ראיתי את הילד מונח בחורף על הארץ ירוק ומת. וכל הקהל הצטערו מאד על נפש אחת מישראל וצער אמו, ולא יכלנו מרב צער לעשות קידוש ולסעוד את סעודת השבת. והנה פתאום קמה אם הילד הזוהר הקדוש, והגדה מתנה כאשת חיל, ולקחה את הילד המת על ידיה וירדה למטה

ב בית

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות ספירת העומר

לצאת יד"ח], וטוב שכל אדם יעשה תנאי בתחילת הספירה שהוא מכון שלא לצאת יד"ח מברכת הש"צ ויכול לספור בעצמו בברכה, [אמנם מנהג התימנים לשמוע מהש"צ ולצאת ידי חובה בברכה].

האם מותר לקנות דברים חדשים בימי העומר ?

מבואר בכמה אחרונים שאין לקנות דברים חדשים בימי ספירת העומר, וכן אין לברך שהחינו בימי הספירה, וצריך לדעת שדבר זה אינו מוזכר לא בגמרות ולא בראשונים לא בשו"ע ולא בדברי האר"י ז"ל, לכן מעיקר הדין מי שצריך לקנות דברים חדשים ואפילו לברך שהחינו יכול, והמחמיר להתאבל על תלמידי ר"ע ולהחמיר בדברים אלו כמו שכתבו האחרונים תע"ב.

האם יכול לשמוע שירים בימי הספירה ?

דין זה לא מוזכר בשו"ע, אלא מבואר בשו"ע (סי' תקס סע"ג) שמשום חורבן בית המקדש אין לשמוע כלל שירים אא"כ הוא דבר מצוה, אמנם מנהג רוב העולם בימנו להקל לשמוע שירים שהם מוקלטים ע"י נגן וכדו' אבל לא ע"י כלי שיר ממש [כן כתב ביחודה דעת ח"א סי' מה] ואחד הטעמים להיתר כיון שאם הם לא כלי שיר ממש יש פחות שמחה וגם בראיית כלי הנגינה והמנגנים יש יותר שמחה,

אלא שמבואר בשו"ע (סי' תצג סע"א) שאין לעשות בימי הספירה חתונה וכתב במג"א (שם סק"א) וכן נהגו שלא לעשות ריקודים ומחולות, ומזה למד האג"מ (ח"ה סי' פז) שאין לשמוע שירים, וכן העתיקו בחזו"ע (יו"ט עמ' רנח) וכתב שראוי להחמיר כדבריו,

אמנם כיון שדין זה לא מוזכר להדיא בשו"ע וכן עוד אחרונים כותבים שמעיקר הדין אין איסור בשמיעת שירים, לכן מי שזקוק מאוד לשמיעת שירים כגון שהוא כאמצע נהיגה ומפחד להיירד, או אדם שיש לו עצב וכדו' יש להקל להם לשמוע שירים, ובעיקר שישמע שירים שקטים שאינם גורמים לאדם להקדו, ועיין עוד באורל"צ (פרק יז אות א),

ולענין שמיעת שירים ווקלים, מי שקשה עליו נכון שישמע שירים שקטים, ועדיף שגם יורגש בשמיעת השיר שמדובר בשיר ווקלי שאינו נשמע ככל שיר, והמחמיר להתאבל על תלמידי ר"ע ולהחמיר בדברים אלו כמו שכתבו האחרונים תע"ב.

האם נשים יכולות לספור ספירת העומר ?

נשים פטורות ממצות ספירת העומר ואם רוצות יכולות לספור ללא ברכה (חזו"ע יו"ט עמ' רכ) והבא"ח (רכ) פעלים בקונטרס סוד ישרים ח"א סי' יב) כתב שלפי הסוד אין לנשים לספור כלל,

אמנם כדאי שידעו את המנצח של אותו יום כדי שיהיה להם הכנה לחג השבועות [מתן תורה].

אם ספר ובשעת הברכה חשב על יום אחר ?

מבואר בשו"ע (סי' תפט סע"ו) אדם שבא למנות את העומר ובשעת הברכה הוא חשב על יום אחר, כגון שהיום שבעה ימים והוא בשעת הברכה חשב על ששה ימים, ולפני שהוא מנה הוא נזכר כגון שמע את חברו שאומר שבעה ימים לעומר, וסיים שבעה ימים לעומר אינו חוזר ומברך.

לא זוכר את המנצח של אותו היום מה יעשה ?

אדם שלא יודע את המנצח של אותו יום לא יספור עד שיברר את מנצח אותו היום, ואם אין לו אפשרות לברר כתבו באורל"צ (ח"ג פטז אות ז) ובחזו"ע (יו"ט עמ' רנג) ימנה בלא ברכה את הימים שהוא מסתפק בהם, כגון היום ששה ימים לעומר היום שבעה ימים לעומר ובשאר הימים הוא יוכל להמשיך למנות בברכה.

מה הדין של קטן שהגדיל בתוך ימי ספירת העומר ?

נחלקו הפוסקים האם יכול להמשיך לספור בברכה את שאר הימים מיום הבר מצוה ואילך, דעת החזו"ע (יו"ט עמ' רכא) שלא ימשיך לספור בברכה כיון שמצוות חינוך מוטלת על האב, נמצא שהקטן לא עשה שום מצווה בספירתו, ונמצא שחסר לו ימים למניינו, ולדעת האורל"צ (ח"ג פרק טז אות ה) יכול להמשיך לברך כיון שסו"ס מנה את הימים.

ולמעשה עדיף שישמע את הברכה מאחר ויכון לצאת ידי חובה וימנה את מנצח הימים.

שמע מהש"צ האם יצא ידי חובה ?

כתב בחזו"ע (יו"ט עמ' רל - רלא) כיון שנחלקו הפוסקים האם מצוות צריכות כוונה או לא לכן אם שמע מהש"צ את הברכה של ספירת העומר אע"פ שלא כיון לצאת יד"ח יצא ולא יכול שוב לברך [אמנם כתב כיון שמנהג העולם לברך תמיד בעצמם נחשב כאילו כוונתו שלא

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגרי מוסדותינו

מילת המכתבים

שאלה: ככולל אהבת תורה נוהג ראש הכולל לערוך בכל חודש מכתב על הספק הלימוד החדשי, והאברכים העוברים את המכתב בהצטיינות מקבלים תוספת מילגה מאתים שקלים, לקראת סוף חודש אדר נערך המכתב על ההספק החדשי של חודש אדר, לאחר שנבדקו המכתבים מסר ראש הכולל לאברך 'רבי יהודה' את המכתבים הבודקים עם שטרות הכסף לחלק לאברכים, בעת החלוקה לא היה רבי נתנאל ככולל, על כן הניח רבי יהודה את המכתב של רבי נתנאל עם המלגה בכיסו, כדי שכאשר יפגשו למחר יתן לו את המכתב והכסף. לאחר יומיים כבר יצאו האברכים לבין הזמנים של ניסן, כשחזרו בר"ח אדר נזכר רבי יהודה במעשה אך לא זכר אם מסר לרבי נתנאל את המכתב והכסף, פנה רבי יהודה לרבי נתנאל ושאל אותו האם זכור לך אם מסרתי לך את הכסף והמכתב של אדר, רבי נתנאל אמר לו כבר עבר חודש ואני זוכר כלל מה היה בסוף זמן שעבר, והואיל ורבי יהודה לא יודע אם הוא מסר לו את הכסף ורבי נתנאל לא זוכר שהוא קיבל את הכסף, פנו שניהם לברר האם רבי יהודה חייב לשלם לרבי נתנאל מאתיים שקלים או שלא.

תשובה: מעיקר הדין אין רבי יהודה חייב לשלם כלום אך אם רוצה לצאת ידי שמים ישלם לרבי נתנאל את הכסף.

הנימוק: כן מבואר בשלחן ערוך סימן ע"ה סעיף י' וז"ל: לא תבעו אדם, אלא מעצמו אמר לחבירו: הלוינו, או: הפקדת אצלי, או: גזלתי ואני יודע אם החזרתי לך, פטור. ואם בא לצאת ידי שמים, חייב לשלם עכ"ל. ונראה על פי זה דהכא נמי הואיל והכסף היה מפקד אצל רבי יהודה לשמירה, והוא אינו יודע אם החזיר, ורבי נתנאל לא תבעו מעצמו אלא רבי יהודה עצמו בא ושאלו על כך, לכן אינו חייב לשלם אבל אם רוצה לצאת ידי שמים יצטרך לשלם.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רוח

בת שרה

מרדכי

בן חביבה

גבריאל

בן מסעודה

ר' שלום אחרון

בן רחל

מסירות נפש

בא אליהו ועמד על פתח המערה וקרא: מי יודיע לכן יוחאי שמת הקיסר ונתבטלה הגזירה. יצאו וראו אנשים שחורשים חזרעים אמר: מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה? כל מקום שנותנים עיניהם מיד נשרף, יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב את עולמי יצאתם, חזרו למערתכם, חזרו וישבו עוד י"ב חודש, אמרו: משפט רשעים בגיהנם י"ב חודש, יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם, יצאו כל היכא שהיה מכה ר' אלעזר, היה מרפא ר' שמעון. אמר לו בני די לעולם אני ואתה וכו'. שמע ר' פנחס בן יאיר חותנו ויצא לקראתו ולקחו לבית המרחץ, והיה מתקן ומחליק בשרו, ראו שכל בשרו סדקים ובקעים מחמת החול. והיה בוכה והרמעות היו נושרות ונופלות על הפצעים של רשב"י והיו מכאיבות לו. **אמר רפב"י: "אוי לי שראיתיך בכך", אמר לו: "אשריך שראיתני בכך שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך". שכתחילה**

שהיה מקשה רשב"י קושיא היה מתרץ אותה רפב"י בתריסר תירוצים, לכסוף כשהיה מקשה רפב"י קושיא היה מתרץ אותה רשב"י בעשרים וארבע תירוצים. אמר הואיל ואתרשח לי נס אתקן להם דבר, חד אמר מטבע תיקן להם, שמואל אמר שווקים תיקן להם, ור' יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם וכו'... יצא לשוק וראה ליהודה בן גרים אמר עדיין יש לזה בעולם?! נתן בו עיניו ועשהו גל של עצמות. (שבת לג:) **רשב"י מייחדי סגולה שעליו נאמר "תורתו אומנותו", וזה להוריד לעולם את ספר הזוהר שעליו נאמר בנין דא יפקון מן גלותא ברחמי** (בזכות ספר זה יצאו מהגלות ברחמים). ולא בכדי זכה לכך, רשב"י מסר נפשו עבור התורה, י"ג שנים בתוך מערה שרוי בתוך עפר עד שבשרו נעשה בקעים בקעים, בצער ובדוחק. מסירות נפש שכזאת לתורה קשרה והפכה אותו לחלק בלתי נפרד ממנה. אדם שלומד בנחותא ללא קשיים הוא והתורה הרי הם כשני חלקים נפרדים שנמצאים יחדו, אבל כשלומדים במסירות נפש שכזאת נעשה כחלק בלתי נפרד מהתורה כדבר אחד, הוא כביכול נמצא בתוכה שהרי מסר את עצמו עליה. (כמשוברים נפש עבור דבר, בנתינה זו כביכול מעביר את עצמותו לדבר, ונמצא כחלק אחד עמו). ניקנור מסר נפשו עבור דלותות בית

בסכנה. פירש"י אמר לו רשב"י ומי בסכנה הלא העגל ומה לך בכך - רשב"י רוצה ללמוד תורה בכל מחיר ומוכן אף לקבל על עצמו סבל של ייסורי המלכות עבורה. וכך קרה והמלכות דרשה אותו ונאלץ לכרוח להיות במערה י"ג שנה - אכן תכלית הבריאה היא לצורך העוה"ב, בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלן אם יש תורה יש גם את הכוח והיכולת לעמוד בכל הצרות ואם יש את היכולת ראוי הוא לעמוד ולהתנסות כדי לזכות.

רשב"י הכיר את כוחותיו ידע שמסוגל הוא לעמוד ביסורי המלכות למען התורה ממילא זכה ומסר נפשו י"ג שנה בתוך המערה עד שהפך את עצמו לחפצא של תורה בחינה של "אם לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך". כשאדם מכיר את כוחותיו ראוי הוא לו לנצלם למען התכלית כדי לזכות כי זה כל האדם, וכן מצינו אצל רחל בת כלבא שבוע, כשהתחתנה עם רבי עקיבא קיבלה על עצמה להיות מודרת הנאה מאביה ולהתנסות ביסורי העוני במשך זמן כה רב כדי להפוך את בעלה לגדול בישראל. אם יש בכוחו ראוי לה להתנסות בניסיון זה כדי לזכות ל"שלי ושלכם שלה הוא". (כתובות סב:) רבי עקיבא אמר: "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה אפילו נוטל את נפשך". ר"ע ידע שיש בכוחו לעמוד בניסיון זה של קידוש ה', ולכן ראוי הוא להתנסות ולמות על קידוש ה' ולמסור נפשו. אם יש בכוחו כדאי הוא כדי לזכות ל"אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד". (ברכות סא:) כשחלקו יעקב ועשו בעולמות עשיו לקח את העוה"ב, ויעקב בחר את העוה"ב כלומר שהיה מוכן לסבול יסורי העוה"ב לצורך התכלית (עיין ילקוט שמעוני בראשית על הפסוק ויתרצצו הכנים בקרבה).

תכלית האדם זה התורה העולם הבא, העולם הזה הוא האמצעי והפרוזודור בלבד. מי שמסוגל להתנסות לעמול לטרוח ולמסור עצמו למען התכלית להיות כחלק אחד מהתכלית אשריו וזהו רשב"י וכן העיד עליו הפייטן "נעשה אדם נאמר בעבורך", כלומר רבי שמעון בר יוחאי ניצל את העולם הזה ניצל את הבריאה למען התכלית על כן זכה לאשריך נמשחת שמן ששון מחכריך. ולכן לא מפליא שזכה יום ל"ג בעומר שכל תפוצות ישראל קטנים וגדולים חוגגים כאחד בשמחה אדירה במדורות וריקודים.

המקדש כדאיתא ביומא (לח), הפך להיות חלק מהם, הוא עצמו היה בתוך. משום כך יש לומר כשהעשירי החליפו את כל דלותות בית המקדש לשל זהב מלבד אלו שהן עדיפות מזהב, מפני שעשויות מתוך מסירות נפש. איתא בבראשית (לז, ב') "וישב יעקב" ופירש"י "ביקש יעקב לישב בשלוח קפץ עליו רוגזו של יוסף" ליעקב אסור לישב בשלוח, מדוע לא? מדוע אברהם ויצחק אפשר להם לישב בשלוח, ולא ליעקב, צרה רודפת צרה, רדיפת עשו, צרת לבן, מעשה דינה, יוסף, כל ימיו בייסורים מרים. מדוע אינו יכול לישב גם הוא קצת בשלוח ולעסוק בתורה בנחותא. אלא הוא שאמרנו, אברהם הוא בחינה של חסד, יצחק הוא גבורה, יעקב כנגד תורה. כדי להיות חפצא של תורה - טף של תורה - חלק בלתי נפרד ממנה, צריך למסור נפשו בעבורה, לעסוק בתורה מתוך עמל וטורח מתוך קושי, נתינה זו והשקעה זו הפכה את יעקב לאחד עם התורה. לבחינה של תורה. "כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים כמשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל" (אבות ו', ד') ביאר - כך הדרך של התורה להפוך את האדם להיות בחינה של תורה, על ידי פת במלח תאכל וגו' כלומר על ידי נתינה רבה שכזאת לתורה שלמרות העוני הרב עוסק בה, היא שגורמת להפוך את האדם לחלק בלתי נפרד ממנה.

וזהו רשב"י שמסר עצמו עבור התורה ולכן זכה לכל המעלות - להיות היחיד המוכתר בתואר "תורתו אומנותו". (כדאיתא בשבת יא.). מצינו בפסחים (קיב,) כשהיה חבוש רבי עקיבא בבית האסורים אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: "רבי למדני תורה, אמר: אינני מלמדך. אמר לו: אם אין אתה מלמדני, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות. אמר לו ר"ע: יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק. אמר לו: ומי בסכנה? והלא העגל

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

נעמי בת שרה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת אח"מ קדושים

בעוד חכמי ישראל יושבים ולומדים תורת הסוד,

16 פריטים, חלקם מסמלים את הילולת רשב"י מסתתרים בתמונה
האם תצליחו למצוא את כולם?

הפריטים שעליכם לחפש:

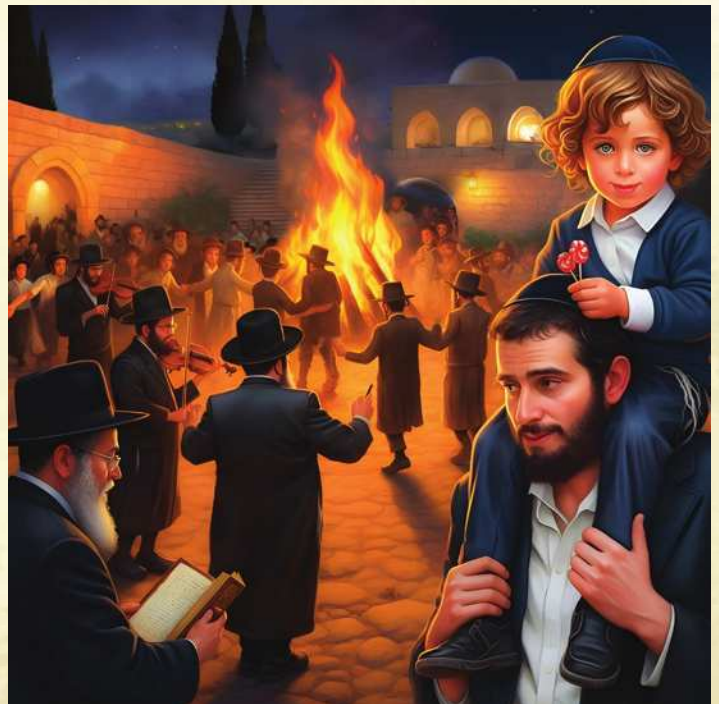
חץ וקשת - סמל ל"ג בעומר
מדורה קטנה - סמל להילולת רשב"י ואור התורה
כד חרס - המים הניסים במערה
עץ חרוב - המזון הפלאי במערה
פתח מערה - מקום הסתתרות רשב"י
אבן יקרה - סמל לאבן הספיר בזוהר
כינור - שמחת ההילולא
מטבע - צדקה בהילולא
שופר - קול התורה והתשובה
נוצה ודין - כתיבת תורת הסוד
אשכול ענבים - יין הישועות וסודותיו
גביע - קידוש וברכה על השפע
מפתח - פתיחת שערי החכמה
ספר סגור - סודות הזוהר
נר דולק - האור הרוחני ונשמת רשב"י
חליל - שמחה והתעלות בהילולא.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"אש של שמחה - מה השתנה בתמונה?"

ל"ג בעומר, ההדלקה, הריקודים והשמחה - אבל משהו פה לא בדיוק כמו שהיה...
האם תצליחו למצוא את 15 ההבדלים החבויים? - בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

מהנעשה בשיבתנו

מראות קודש מהמעמד הנשגב

כפתיחת גרסת הזוהר הקדוש במוסדות המייש"ר בהשתתפותו של מו"ר גדול המקובלים הרב בניהו שמואלי שליט"א שבועיים של לימוד וגרסת הזוהר הקדוש, 24 שעות ביממה (סיום ספר הזוהר יתקיים א"ה במעמד אדיר במידון ביום ההילולא של רשב"י)

**ביום המסוגל והקדוש
בו נכתחים שערי הרחמים**

יערוך מו"ר
הרב בניהו שמואלי שליט"א

פדיון נפש

המסוגל לשמירה ורפואה

**54 ₪ לכל שם
בלבד!**

הכיסא שלך בשולחנו של רשב"י!

השתתפות במימון

**סעודת הסיום
במידון**

זכות להאכיל 10 סועדים
ולזכות בפדיון נפש לבני המשפחה
במעמד הסיום עם הרב שליט"א

**540 ₪
וכלם שותפים בברכה!**

אנחנו השליחים שלך למידון!

במעמד סיום הזוהר עם מו"ר
הרב בניהו שמואלי שליט"א
ביום ההילולא הקדוש יחולק

ח"י רוטל

**רק 180 ₪
והזכות שלך!**

ובנוסף שמך יוזכר בפדיון הנפש
ביום ההילולא

לפרטים ולהשתתפות חייגו: 03-5520004

וקדיש מן שמיא נחית

זאת תשכח מפיר זרעו

הדלקת הקודש המרכזית לכבוד התגא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א

בראשות מרן שר בית הזוהר

תקיים ברוב עם והדרת מלך

המקובל האלקי

רבו **בניהו שמואל** שליט"א

במקום הקבוע – מעל שזיכרון | ליל שישי י"ז באייר | בשעה 20:30

לאחר ההדלקה יתקיים:

סדר לימוד אדרא זוטא – בהתעוררות גדולה ובתענית דיבור

סיום ספר הזוהר הקדוש - ע"י מרן ראש הישיבה שליט"א

(הלימוד נערך ברציפות במשך 24 שעות ביממה, לאורך שבועיים שלמים)

סעודת מצווה רבתית לכבודו של התגא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א
כליווי שירה וזמרה ברגש ושמחה

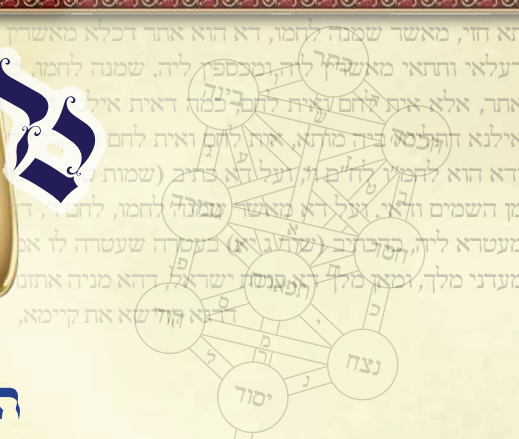
לשותפות בהוצאות הקודש: 03-552-0004

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

תורת רבי שמעון בר יוחאי

וצריך לדעת שבמקום של הכישלון של האדם, שם זה האור הכי גדול שלו, כי שם הוא מברר את הניצוץ הכי גבוה שנמצא בתכלית התכלית, וזה ייעודו בעולם השפל הזה, וגם שיש חלילה נפילה בעבודת ה' אם מתחזק ומתעלה, והרי הוא במהלך של עליה בעבודת ה', הרי הוא מתקן את נפשו שהיא הנפש השפלה של העולם הזה שלתכלית תיקונה הגיע לעולם להכין צידה לעולם שכולו טוב.

ולכן בל"ג בעומר יש את השמחה הכי גדולה של הדברות בה' יתברך, כי כאשר הופכים את ההרגשה של הריחוק בבחינת 'דווה ומאוסה' לבחינה של 'הוד והדר' אזי זוכה להגיע לעוז והדר תשווה עליו'.

ובפרט שכלל ימי העומר יש בהם התגלות רוחנית מאוד גבוהה של ל"ב נתיבות חכמה, שר"ע לימד איך להמשיך את אור החכמה, ולכן שאל משה מדוע רבי עקיבא לא ימשיך את אור התורה, ותינתן התורה על ידי רבי עקיבא, וענין המשכת החכמה הוא על ידי ימי העומר שהם הכנה לקבלת התורה שאז נמשכים האורות, והעיקר זה ל"ב הימים הראשונים לפי שעד ההוד כנ"ל זהו העיקר, ואח"כ הוא רק בחינת משנה תורה וכו'. ויש להזהר מאוד בתיקון המידות 'כבוד גימ' לב ולכן יש לנהוג כבוד זה בזה. והשכוע האחרון שלפני ל"ג בעומר עיקר הנסיון בו הוא בעניינים של בן אדם לחברו שהם בחינת נצח והוד לדון כל אדם לכף זכות ולחפש בו נקודה טובה. ועל ידי שלימות תיקון הל"ב, מגיעים לטו"ב, שמתחיל מל"ג בעומר. ויש להזהר מביקורת כי כאשר יש ביקורת יש קלקול בלב של האדם ועל ידי שהלב מתקלקל אזי נופלים כלשון הרע החמור מג' עבירות, זה ענין נפילת כל המידות כי מדבר על חברו הוא מטיל דופי בכל מהותו של יהודי שהוא כלול מכל העולמות, ורק על ידי לימוד זכות להבין שכל אחד יש לו את הנסיונות שלו ואת הטבעים אשר נולד עימם זוכה לקיים בעצמו את דברי המשנה 'אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו', ולא יבא לכעס וממילא לא יבא ללשון הרע, שהרי אם יבא לידי כעס כבר יש חשש גדול שעלול לא להתגרר ולהגיע ללשון הרע, הי"ת יצילנו ויזכנו לעובדו בלכב ונפש חפצה אמן.

לפי שאין זה מדרך הטבע שיבוא לאדם חידושים בתורה אלא תלוי הדבר לפי זכותו ועמלו ובכל יום נתינת התורה מחדש מסיני וכו'.

והדברים ידועים הם שמעלת לימוד התורה ולכוון לאמיתות ההלכה היא למעלה ממדרגה של עשיית ניסים ונפלאות ולמעלה ממעלת גילוי אליהו הנביא, כדמשמע גם בגמ' גיטין ו: ובברכות ל: והיינו באופן שעמל בעצמו להוציא לאור את אמיתות ההלכה לאורה מן הגמ' והראשונים וכו' ולא רק שלומד מתוך ספרים של אחרים שלמדו את הסוגיא וכמבואר בזוה"ק פרשת פיקודי.

ועל ידי לימוד התורה שניתנה לנו על ידי משה רבינו מהימנא שהיה בחינת מידת הנצח וגם נצח ישראל לא ישקר, זכה רשב"י לתקן את מידת ההוד הקשורה במידת הנצח, ותיקון מידת ההוד היינו תיקון קו הגבורות וכמבואר בשירים של קדושי עליון המבוססים על דברי זוהר הקדוש הן פיוט בר יוחאי נמשחת אשריך לרבי שמעון לביא, והן פיוט ואמרתם כה לחי לרבינו יוסף חיים שכתוב 'נאזרת בגבורה ובמלחמה אש דת השערה' 'מרגיז ממלכות' וכו', שמרמז על שורש נשמתו של הרשב"י שתיקן קו הגבורות והיה יורד למלחמה בצינורות הרשע לבטל אותם משורשם בכח התורה ולא היה מפחד מן המלחמה עימם.

וכפי שידוע שיש גבורות עליונות ויש גבורות תחתונות, והעבודה שלנו בעולם הזה לתקן הגבורות התחתונות שהם כנגד ההוד, מבחינת שם קנית הודך והדרך, ולכן יום ל"ג בעומר הוא כהוד דהוד לפי שרשב"י תיקן זאת, ועיקר הגאולה תלויה בתיקון מידת ההוד, לפי שההוד זה בעצם סוף הגוף בעצמותו, שהרי מידת היסוד הוא ההתכללות של כל מה שעליו, וכן המלכות היא המקבלת מן היסוד את כל מה שמתכלל בו, ואילו ההוד הוא עיקר הסיוס והשלמות הראשונה של כל הבחינה של המידות שהמידות הם בעצם הקטנות כלפי הגדלות של המוחזק דהיינו הג"ר הנקראים חכ"ד שבראש, וכלי שלימות הגוף אין שלימות גם לראש לפי שאין לחכמה בינה ודעת למי לצוות לעשות את פעולותיו וכו'.

ויש להבין שהתיקון של מידת ההוד היינו היפך מהבחינה של מה שנאמר 'כל היום דווה' דהיינו היפך מן העצבות והרגשת הריחוק וההסתרת פנים מהי"ת, שמרגיש בנפשו הוד והדר להשלים את כל עצמותו בעוצמה רבה גם בפרטים הקטנים למען יעמדה לנצח.

השנוע בסיעתא דשמיא נתחיל התבוננות על החלק הפשטי וההלכתי של הרשב"י הקדוש, ורק בהמשך נוסיף עניין ודרך של ב' דרכי הרשב"י. בזוהר הקדוש רגילים אנחנו להתפעל כאשר אנחנו רואים צדיק אשר פועל בפעולותיו ניסים ונפלאות שלא כדרך הטבע, אולם הצדיק אשר מתהלך במידות תרומיות וכל דגה ודגה מנוצל אצלו ללימוד התורה יתכן ויהיו אנשים שיתפעלו פחות בהתבוננות במעשה הגמרא על רשב"י נראה את השקפת תורתנו הקדושה בעניין זה.

בגמ' שבת לג: לאחר שמספרת על רשב"י שיצא מהמערה אומרת הגמ' שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ויצא לקראתו, העלתו לבית המרחץ וראה את כל גופו חתכים חתכים, היה בוכה רבי פנחס בן יאיר ואמר לו: אוי לי שראיתך בכך, אמר לו אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת כי כך. דמעיקרא כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחאי קושיא הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי, לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחאי עשרין וארבעה פירוקי. ובהמשך הגמרא שם מספרת על כל הניסים והנפלאות העצומים שעשה הרשב"י ביציאתו, גילה היכן יש קבר והיכן לא, נתן ענינו כההוא סבא והרגו, נתן ענינו ביהודה בן גרים ועשהו גל של עצמות. וכן מה שאומרת הגמ' דכשיצאו בתחילה כל מי שנתנו בו עיניהם הרגוהו, ולאחר מכן כל מי שהיה הורג רבי אלעזר היה מורא רבי שמעון וכו'.

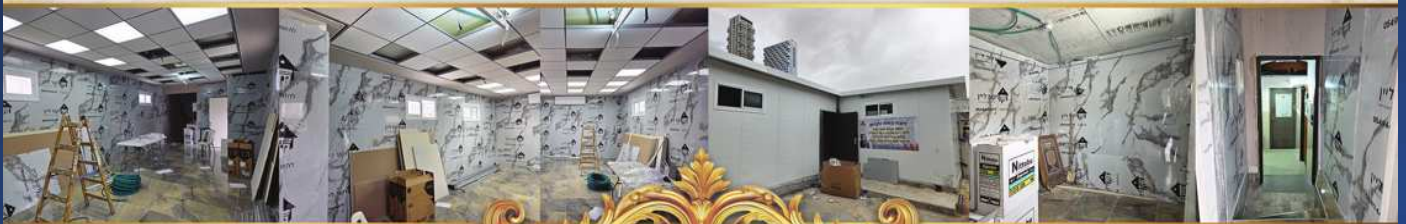
ויש להבין מדוע כשהגמרא אומרת את השינוי בגדולותו של הרשב"י בין לפני המערה לאחר המערה אומרת הגמרא דמעיקרא מפרק ליה ר' פנחס בן יאיר תריסר פירוקי לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחאי עשרין וארבעה פירוקי. ומה בכך אם רבי שמעון מתיר עוד שתיים עשרה תירוצים לאחר שיצא מהמערה, הרי יותר נכון להזכיר את הניסים והנפלאות שעשה הרשב"י מעל דרך הטבע מרוב שהתקדש בזמן שהיה במערה, וא"כ מדוע הגמרא לא אומרת שלאחר שיצא מהמערה היה שורף אנשים רק מלהביט בהם, שזה דבר מעל הטבע והגמרא מעדיפה לספר שהשינוי שזכה בו הרשב"י הוא להכנת התורה ביתר שאת.

אלא ע"כ רואים בבירור שעיקר התוספת מעלה שנתעלה רשב"י אינה בכך שחולל ניסים ונפלאות, אלא כמה שידע לחדש יותר ויותר בתורה הקדושה

הזדמנות נדירה להיות שותפים בבנין התורה!

בשל הריבוי העצום והמבודק של לומדי בית המדרש ובחורי הישיבה
בהשגחה פרטית נבנה בית מדרש חדש מרווח ומפואר בסמוך לישיבה
מרכז תורה שיאגד תחתיו את שוקדי התורה וידפוך למגדלור רוחני

השלמת הבנייה תלויה בכם!

אנו זקוקים בדחיפות לתרומות עבור שכר פועלים,
ריהוט, ספריות, ספרים, ארון קודש, תיבה ועוד..

זכות נדירה!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ורבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גבריאלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!